

NAŘÍZENÍ RADY (ES) č. 1408/71

ze dne 14. června 1971

o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby a jejich rodiny pohybující se v rámci Společenství

OBSAH:

HLAVA I:	OBEČNÁ USTANOVENÍ (články 1–12)	37
HLAVA II:	URČENÍ POUŽITELNÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ (články 13–17)	41
HLAVA III:	ZVLÁŠTNÍ USTANOVENÍ TÝKAJÍCÍ SE RŮZNÝCH KATEGORIÍ DÁVEK	44
Kapitola 1:	Nemoc a mateřství	
	Oddíl 1: Společná ustanovení (článek 18)	44
	Oddíl 2: Pracovníci a jejich rodinní příslušníci (články 19–24)	44
	Oddíl 3: Nezaměstnané osoby a jejich rodinní příslušníci (článek 25)	45
	Oddíl 4: Žadatelé o důchod a jejich rodinní příslušníci (článek 26)	46
	Oddíl 5: Důchodci a jejich rodinní příslušníci (články 27–34)	46
	Oddíl 6: Různá ustanovení (článek 35)	48
	Oddíl 7: Náhrada mezi institucemi (článek 36)	48
Kapitola 2:	Invalidita	
	Oddíl 1: Pracovníci, na které se vztahují pouze právní předpisy, podle kterých je výše dávek v invaliditě nezávislá na délce pojištění (články 37–39)	48
	Oddíl 2: Pracovníci, na které se vztahují buď pouze právní předpisy, podle kterých závisí výše dávek v invaliditě na délce dob pojištění, nebo právní předpisy druhu uvedeného v oddíle 1 (článek 40)	49
	Oddíl 3: Zhoršení invalidity (článek 41)	49
	Oddíl 4: Opětné poskytování dávek po pozastavení jejich výplaty nebo odnětí – Změna dávek v invaliditě na dávky ve stáří (články 42 a 43)	50
Kapitola 3:	Stáří a úmrtí (důchody) (články 44–51)	51
Kapitola 4:	Pracovní úrazy a nemoci z povolání	
	Oddíl 1: Nárok na dávky (články 52–59)	54
	Oddíl 2: Zhoršení nemoci z povolání, pro kterou byla dávka přiznána (článek 60)	56
	Oddíl 3: Různá ustanovení (články 61 a 62)	57
	Oddíl 4: Náhrady mezi institucemi (článek 63)	57
Kapitola 5:	Pohřebné (články 64–66)	57
Kapitola 6:	Nezaměstnanost	
	Oddíl 1: Společná ustanovení (články 67 a 68)	58
	Oddíl 2: Nezaměstnané osoby odcházející do jiného členského státu, než je příslušný stát (články 69 a 70)	59
	Oddíl 3: Nezaměstnané osoby, které během svého posledního zaměstnání měly bydliště v jiném členském státě, než je příslušný stát (článek 71)	59

Kapitola 7:	Rodinné dávky a přídavky pro pracovníky a nezaměstnané osoby	
Oddíl 1:	Společná ustanovení (článek 72)	60
Oddíl 2:	Pracovníci a nezaměstnané osoby, jejichž rodinní příslušníci mají bydliště v jiném členském státě, než je příslušný stát (články 73–76)	60
Kapitola 8:	Dávky pro vyživované děti důchodců a pro sirotky (články 77)	61
HLAVA IV:	SPRÁVNÍ KOMISE PRO SOCIÁLNÍ ZABEZPEČENÍ MIGRUJÍCÍCH PRACOVNÍKŮ (články 82 a 83)	63
HLAVA V:	PORADNÍ VÝBOR PRO SOCIÁLNÍ ZABEZPEČENÍ MIGRUJÍCÍCH PRACOVNÍKŮ (články 82 a 83)	64
HLAVA VI:	RŮZNÁ USTANOVENÍ (články 84–93)	65
HLAVA VII:	PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ (články 94–99)	66

RADA EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského hospodářského společenství, a zejména na články 2, 7 a 51 této smlouvy,

s ohledem na návrhy Komise vypracované po konzultaci se Správní komisí pro sociální zabezpečení migrujících pracovníků ⁽¹⁾,

s ohledem na stanovisko Evropského parlamentu ⁽²⁾,

s ohledem na stanovisko Hospodářského a sociálního výboru ⁽³⁾,

vzhledem k tomu, že potřeba celkového přezkoumání nařízení Rady č. 3 o sociálním zabezpečení migrujících pracovníků ⁽⁴⁾ se postupně projevila, jak z hlediska praktické zkušenosti s jejím uplatňováním od 1959, tak v důsledku změn ve vnitrostátních právních předpisech;

vzhledem k tomu, že stávající pravidla pro koordinaci mohou být jako celek rozvíjena, zlepšována a do určité míry zároveň zjednodušována s přihlédnutím k přetrvávajícím značným rozdílům mezi vnitrostátními právními předpisy v oblasti sociálního zabezpečení;

vzhledem k tomu, že je při této příležitosti vhodné sloučit do jednoho právního předpisu všechna základní ustanovení pro provedení článku 51 Smlouvy ve prospěch pracovníků, včetně příhraničních pracovníků, sezónních pracovníků a námořníků;

vzhledem k tomu, že z důvodu značných rozdílů mezi vnitrostátními právními předpisy, pokud jde o jejich osobní působnost, je výhodnější stanovit zásadu, podle které se toto nařízení vztahuje na všechny státní příslušníky členských států podléhající systémům sociálního zabezpečení pro zaměstnané osoby;

vzhledem k tomu, že pravidla pro koordinaci vnitrostátních právních předpisů v oblasti sociálního zabezpečení spadají do rámce volného pohybu pracovníků, kteří jsou státními příslušníky členských států, a měla by proto přispívat ke zlepšení jejich životní úrovně a pracovních podmínek zajištěním uvnitř Společenství zaprvé rovného zacházení pro všechny státní příslušníky členských států se zřetelem na různé vnitrostátní právní předpisy a za druhé nároku na dávky sociálního zabezpečení pro pracovníky a osoby jimi vyživované bez ohledu na místo zaměstnání nebo bydliště;

vzhledem k tomu, že těchto cílů musí být dosaženo zejména součtem všech dob, ke kterým přihlíží různé vnitrostátní právní předpisy za účelem získání nebo zachování nároku na dávky a výpočtu výše dávky, a poskytnutím dávek pro různé kategorie osob, na které se vztahuje toto nařízení, bez ohledu na jejich místo bydliště uvnitř Společenství;

vzhledem k tomu, že pravidla pro koordinaci přijatá k provedení článku 51 Smlouvy musí zaručovat pracovníkům, kteří se pohybují v rámci Společenství, nabytá práva a výhody, avšak nesmí mít za následek neoprávněný souběh nároků na dávky;

vzhledem k tomu, že za tímto účelem musí mít osoby mající nárok na dávky z důvodu invalidity, stáří a smrti (důchody) možnost požívat všech dávek, které nabyly v různých členských státech; že nemá-li docházet k neoprávněnému souběhu nároků na

⁽¹⁾ Úř. věst. 194, 28.10.1966, s. 3333/66 a Úř. věst. C 95, 21.9.1968, s. 18.

⁽²⁾ Úř. věst. C 10, 14.2.1968, s. 30 a Úř. věst. C 135, 14.12.1968, s. 4.

⁽³⁾ Úř. věst. 64, 5.4.1967, s. 1009/67 a Úř. věst. C 21, 20.2.1969, s. 18.

⁽⁴⁾ Úř. věst. 30, 16.12.1958, s. 561/58.

dávky, k němuž by mohlo dojít v důsledku zdvojení dob pojištění nebo jiných podobných dob, je nezbytné omezit dávky nejvyšší částkou, která by náležela pracovníkovi od jednoho z těchto členských států, jestliže by v něm byl celý život zaměstnán;

vzhledem k tomu, že ve snaze umožnit mobilitu pracovních sil za zlepšených podmínek je napříště nezbytné zajistit užší koordinaci mezi systémy pojištění v nezaměstnanosti a systémy pomoci v nezaměstnanosti všech členských států; že je proto zvlášť vhodné pro usnadnění hledání zaměstnání v různých členských státech přiznat nezaměstnanému pracovníkovi na omezenou dobu dávky v nezaměstnanosti podle právních předpisů členského státu, které se na něj naposledy vztahovaly;

vzhledem k tomu, že se ukazuje žádoucím zlepšit systém podle nařízení č. 3 upravující rodinné dávky v případě odloučených rodin, jak s ohledem na kategorie osob, které mají na tyto dávky nárok, tak s ohledem na mechanismus jejich přiznávání;

vzhledem k tomu, že s přihlédnutím k obtížím týkajícím se nezaměstnanosti je vhodné rozšířit nárok na rodinné dávky na rodinné příslušníky nezaměstnaných pracovníků, kteří mají bydliště v jiném členském státě než v tom, který je příslušný pro vyplácení dávek v nezaměstnanosti;

vzhledem k tomu, že by dosavadní omezení poskytování rodinných dávek měla být zrušena a že pro zabezpečení vyplácení

dávek pro odloučené rodiny určených na výživu rodinných příslušníků, bez přihlédnutí k dávám většinou zaměřeným na podporu zvýšení počtu obyvatel, by bylo vhodnější vytvořit společná pravidla pro všechny členské státy a v těchto snahách je třeba dále pokračovat, ale s ohledem na velké rozdíly mezi vnitrostátními právními předpisy by měla být přijata řešení přihlížející k této situaci: vyplácení rodinných dávek zemí zaměstnání s ohledem na pět zemí a vyplácení rodinných přídatků zemí místa bydliště rodinných příslušníků, pokud je zemí zaměstnání Francie;

vzhledem k tomu, že obdobně jako u řešení obsažených v nařízení Rady (EHS) č. 1612/68 ze dne 15. října 1968 o volném pohybu pracovníků uvnitř Společenství⁽¹⁾ je žádoucí přidružit v poradním výboru zástupce pracovníků a zaměstnavatelů k posuzování otázek, kterými se zabývá správní komise;

vzhledem k tomu, že dosavadní nařízení může nahradit úpravy stanovené čl. 69 odst. 4 Smlouvy o založení Evropského společenství uhlí a oceli,

PŘIJALA TOTO NAŘÍZENÍ:

HLAVA I

OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 1

Definice

Pro účely tohoto nařízení:

- a) se „pracovníkem“ rozumí každá osoba, která
- je pojištěna na základě povinného nebo volitelného pokračujícího pojištění pro případ jedné nebo více pojistných událostí odpovídajících odvětvím systému sociálního zabezpečení pro zaměstnané osoby, s výhradou omezení stanovených v příloze V;
 - je povinně pojištěna pro případ jedné nebo více pojistných událostí odpovídajících odvětvím sociálního zabezpečení, na které se vztahuje toto nařízení, v rámci systému sociálního zabezpečení pro všechny obyvatele nebo veškeré výdělečně činné obyvatelstvo,

— může-li být označena za zaměstnanou osobu na základě způsobu, jakým je tento systém spravován nebo financován, nebo

— nesplňuje-li tato kritéria, je pojištěna na základě povinného nebo volitelného pokračujícího pojištění pro případ některé jiné pojistné události uvedené v příloze V v rámci systému pro zaměstnané osoby;

- iii) je dobrovolně pojištěna pro případ jedné nebo více pojistných událostí odpovídajících odvětvím, na které se vztahuje toto nařízení, v rámci systému sociálního zabezpečení členského státu pro zaměstnané osoby nebo pro všechny obyvatele nebo určité kategorie obyvatel, pokud taková osoba byla dříve povinně pojištěna pro případ stejné pojistné události v rámci systému pro zaměstnané osoby stejného členského státu;

- b) se „příhraničním pracovníkem“ rozumí každý pracovník, který je zaměstnán na území jednoho členského státu a má bydliště na území jiného členského státu, do kterého se vrací zpravidla každý den nebo alespoň jednou za týden; avšak příhraniční pracovník, kterého podnik, pro nějž obvykle

⁽¹⁾ Úř. věst. 259, 19.10.1968, s. 2.

pracuje, vyše jinam na území stejného nebo jiného členského státu, si zachová postavení příhraničního pracovníka po dobu nepřesahující čtyři měsíce, i když nemá možnost vrátet se během tohoto období denně nebo alespoň jednou za týden do místa svého bydliště;

- c) se „sezónním pracovníkem“ rozumí každý pracovník, který odchází na území jiného členského státu, než je stát, ve kterém má bydliště, za práci sezónní povahy pro podnik nebo zaměstnavatele uvedeného státu na období, jež v žádném případě nesmí přesáhnout osm měsíců, a který zůstává na území uvedeného státu po dobu své práce; za práci sezónní povahy se považuje práce, která je závislá na střídání ročních období a automaticky se každým rokem opakuje;
- d) má „uprchlík“ význam, jaký mu přiděluje článek 1 Úmluvy o postavení uprchlíků, podepsané 28. července 1951 v Ženevě;
- e) má „osoba bez státní příslušnosti“ význam, jaký jí přiděluje článek 1 Úmluvy o postavení osob bez státní příslušnosti, podepsané 28. září 1954 v New Yorku;
- f) se „rodinným příslušníkem“ rozumí každá osoba definovaná nebo uznaná za rodinného příslušníka nebo označená za člena domácnosti právními předpisy, na základě kterých jsou dávky poskytovány, nebo v případech uvedených v čl. 22 odst. 1 písm. a) a článku 31 právními předpisy členského státu, na jehož území má tato osoba bydliště; pokud však uvedené právní předpisy považují za rodinného příslušníka nebo člena domácnosti pouze osobu žijící s pracovníkem ve společné domácnosti, považuje se tato podmínka za splněnou, je-li dotyčná osoba výživou převážně odkázána na uvedeného pracovníka;
- g) se „pozůstalým“ rozumí každá osoba definovaná nebo za takovou uznaná právními předpisy, na základě kterých se dané dávky poskytují; pokud však uvedené právní předpisy za pozůstalého považují jen osobu, která se zemřelým žila ve společné domácnosti, považuje se tato podmínka za splněnou, byla-li tato osoba výživou převážně odkázána na zemřelého;
- h) se „bydlištěm“ rozumí obvyklé bydliště;
- i) se „pobytem“ rozumí dočasné bydliště;
- j) se „právními předpisy“ rozumějí pro každý členský stát právní a správní předpisy a jiná ustanovení a všechna ostatní prováděcí opatření, současná i budoucí, týkající se odvětví a systémů sociálního zabezpečení uvedených v čl. 4 odst. 1 a 2.

Tento výraz nezahrnuje ustanovení stávajících nebo budoucích smluv, ať již se jich týkalo či netýkalo rozhodnutí orgánů veřejné moci, které je učinilo závaznými nebo rozšířilo jejich oblast působnosti. Pokud však tyto smlouvy slouží k provedení povinného pojištění stanoveného právními nebo správními předpisy uvedenými v předchozím pododstavci, může dotyčný členský stát toto omezení kdykoli zrušit prohlášením, ve kterém uvede povahu systémů, na které se toto nařízení vztahuje. Prohlášení se oznamuje a zveřejňuje podle článku 96. Předchozí pododstavec nesmí mít za následek vyloučení systémů, na které se vztahovalo nařízení č. 3, z oblasti působnosti tohoto nařízení;

- k) se „úmluvou o sociálním zabezpečení“ rozumí jakákoli dvoustranná nebo vícestranná dohoda, která je nebo bude závazná výlučně pro dva nebo více členských států, a jakákoli jiná vícestranná dohoda, která je nebo bude závazná pro alespoň dva členské státy a jeden nebo více ostatních států v oblasti sociálního zabezpečení, pro všechny nebo některé odvětví a systémy vyjmenované v čl. 4 odst. 1 a 2, jakož i dohody jakéhokoli druhu uzavřené na základě uvedených dohod;
- l) se „příslušným úřadem“ rozumí, pokud jde o každý členský stát, ministr, ministři nebo jiný rovnocenný úřad, jemuž na celém nebo na části území dotyčného státu podléhají systémy sociálního zabezpečení;
- m) se „správní komisí“ rozumí komise uvedená v článku 80;
- n) se „institucí“ rozumí, pokud jde o každý členský stát, subjekt nebo úřad příslušný pro uplatňování všech nebo některých právních předpisů;
- o) se „příslušnou institucí“ rozumí:
 - i) instituce, u které je dotyčná osoba pojištěna v době podání žádosti o dávku, nebo
 - ii) instituce, u které dotyčné osobě vzniká nárok nebo by vznikl nárok, kdyby tato osoba nebo její rodinní příslušníci měli bydliště na území členského státu, kde má instituce sídlo, nebo
 - iii) instituce určená příslušným úřadem dotyčného členského státu, nebo
 - iv) v případě systému, který se vztahuje na povinnosti zaměstnavatele ohledně dávek uvedených v čl. 4 odst. 1, buď zaměstnavatel, nebo pojistitel, který nastoupil do jeho práv, nebo pokud žádný takový není, subjekt nebo úřad určený příslušným úřadem dotyčného členského státu;

- p) se „institucí místa bydliště“ a „institucí místa pobytu“ rozumějí v tomto pořadí instituce, která je příslušná k poskytování dávek v místě, kde má dotyčná osoba bydliště, a instituce, která je příslušná k poskytování dávek v místě, kde dotyčná osoba pobývá, podle právních předpisů, které se na tuto instituci vztahují, nebo pokud žádná taková instituce není, instituce určená příslušným úřadem dotyčného členského státu;
- q) se „příslušným státem“ rozumí členský stát, na jehož území má sídlo příslušná instituce;
- r) se „dobami pojištění“ rozumějí příspěvkové doby nebo doby zaměstnání, které jsou definované nebo uznané za doby pojištění právními předpisy, podle nichž byly získány nebo se považují za získané, a všechny podobné doby, pokud je uvedené právní předpisy považují za rovnocenné dobám pojištění;
- s) se „dobami zaměstnání“ rozumějí doby takto definované nebo za takové uznané právními předpisy, podle nichž byly získány, a všechny podobné doby, pokud je uvedené právní předpisy považují za rovnocenné dobám zaměstnání;
- t) se „dávkami“ a „důchody“ rozumějí všechny dávky a důchody, včetně všech jejich součástí placených z veřejných prostředků, zvýšení z důvodů valorizace a doplňkové dávky, nestanoví-li hlava III jinak, a také peněžité dávky, které mohou být vyplaceny místo důchodů, a platby uskutečněné z důvodů náhrady nákladů na příspěvky;
- u) i) se „rodinnými dávkami“ rozumějí veškeré věcné i peněžité dávky určené k pokrytí rodinných výdajů podle právních předpisů uvedených v čl. 4 odst. 1 písm. h), s výjimkou zvláštních příspěvků při narození uvedených v příloze I;
- ii) se „rodinnými přídávky“ rozumějí pravidelně se opakující peněžité dávky poskytované výlučně s ohledem na počet a případně věk rodinných příslušníků;
- v) se „pohřebním“ rozumí jakékoli částky vyplacené jednorázově v případě úmrtí, s výjimkou jednorázových peněžitých dávek uvedených v písmenu t).

Článek 2

Osobní působnost

1. Toto nařízení se vztahuje na pracovníky, kteří podléhají nebo podléhali právním předpisům jednoho nebo více členských států a kteří jsou státními příslušníky jednoho z členských států nebo kteří jsou osobami bez státní příslušnosti nebo uprchlíky s

bydlištěm na území jednoho z členských států, jakož i na jejich rodinné příslušníky nebo pozůstalé po nich.

2. Kromě toho se toto nařízení vztahuje na pozůstalé po pracovnících, kteří podléhali právním předpisům jednoho nebo více členských států, bez ohledu na státní příslušnost těchto pracovníků, pokud jsou pozůstalí po nich státními příslušníky jednoho z členských států nebo osobami bez státní příslušnosti nebo uprchlíky s bydlištěm na území jednoho z členských států.

3. Toto nařízení se vztahuje na úředníky a na osoby, které jsou v souladu s použitelnými právními předpisy v podobném postavení, pokud podléhají nebo podléhali právním předpisům členského státu, na které se vztahuje toto nařízení.

Článek 3

Rovnost zacházení

1. S výhradou zvláštních ustanovení tohoto nařízení mají osoby s bydlištěm na území jednoho z členských států, na něž se vztahuje toto nařízení, stejná práva a povinnosti podle právních předpisů kteréhokoli členského státu jako státní příslušníci uvedeného státu.

2. Odstavec 1 se vztahuje na právo volit členy institucí sociálního zabezpečení nebo podílet se na jejich jmenování, ale nedotýkájí se ustanovení právních předpisů členských států, která se týkají volitelnosti nebo způsobů jmenování.

3. Není-li v příloze II stanoveno jinak, vztahují se úmluvy o sociálním zabezpečení, které zůstávají v platnosti podle čl. 7 odst. 2 písm. c), a úmluvy uzavřené na základě čl. 8 odst. 1 na všechny osoby, na které se vztahuje toto nařízení.

Článek 4

Věcná působnost

1. Toto nařízení se vztahuje na všechny právní předpisy týkající se těchto odvětví sociálního zabezpečení:

- a) dávky v nemoci a mateřství;
- b) dávky v invaliditě, včetně těch, jež jsou určeny k udržení nebo zlepšení výdělečné schopnosti;
- c) dávky ve stáří;
- d) dávky pozůstalým;
- e) dávky při pracovních úrazech a nemocích z povolání;
- f) pohřebné;
- g) dávky v nezaměstnanosti;
- h) rodinné dávky.

2. Toto nařízení se vztahuje na všechny obecné a zvláštní systémy sociálního zabezpečení, ať již jsou příspěvkové nebo nepříspěvkové a na systémy týkající se povinností zaměstnavatele nebo vlastníka lodi ohledně dávek uvedených v odstavci 1.

3. Hlava III tohoto nařízení se však nedotýká ustanovení právních předpisů kteréhokoli členského státu týkajících se povinností vlastníka lodi.

4. Toto nařízení se nevztahuje na sociální pomoc a lékařskou péči, na systémy dávek pro oběti války a jejich důsledků, ani na zvláštní systémy pro úředníky a osoby v podobném postavení.

Článek 5

Prohlášení členských států o oblasti působnosti tohoto nařízení

Členské státy upřesní v prohlášeních oznámených a zveřejněných v souladu s článkem 96 právní předpisy a systémy uvedené v čl. 4 odst. 1 a 2, minimální dávky uvedené v článku 50 a dávky uvedené v článcích 77 a 78.

Článek 6

Úmluvy o sociálním zabezpečení nahrazené tímto nařízením

S výhradou článků 7, 8 a čl. 46 odst. 4 nahrazuje toto nařízení v rámci osobní a věcné působnosti ustanovení jakékoli úmluvy o sociálním zabezpečení zavazující buď

- a) výhradně dva nebo více členských států, nebo
- b) alespoň dva členské státy a jeden nebo více ostatních států, pokud se na urovnání příslušných případů nepodílí žádná instituce některého z ostatních států.

Článek 7

Mezinárodní ustanovení, která nejsou dotčena tímto nařízením

1. Tímto nařízením nejsou dotčeny závazky vyplývající z
 - a) jakékoli úmluvy přijaté Mezinárodní konferencí práce, která po ratifikaci jedním nebo více členskými státy vstoupí v platnost;
 - b) evropských prozatímních dohod o sociálním zabezpečení ze dne 11. prosince 1953 uzavřených mezi členskými státy Rady Evropy.
2. Odchylně od článku 6 zůstávají použitelné

- a) dohoda ze dne 27. července 1950 o sociálním zabezpečení lodníků na Rýně, revidovaná dne 13. února 1961;
- b) evropská úmluva ze dne 9. července 1956 o sociálním zabezpečení pracovníků v mezinárodní dopravě;
- c) úmluvy o sociálním zabezpečení uvedené v příloze II.

Článek 8

Uzavírání úmluv mezi členskými státy

1. Dva nebo více členských států mohou podle potřeby mezi sebou uzavřít úmluvy založené na zásadách a v duchu tohoto nařízení.

2. Každý členský stát oznámí v souladu s čl. 96 odst. 1 jakoukoli úmluvu uzavřenou s jiným členským státem podle odstavce 1.

Článek 9

Přístup k dobrovolnému nebo volitelnému pokračujícímu pojištění

1. Ustanovení právních předpisů kteréhokoli členského státu, která podmiňují přístup k dobrovolnému nebo volitelnému pokračujícímu pojištění bydlištěm na území tohoto členského státu, se nepoužijí na pracovníky, na které se vztahuje toto nařízení a kteří mají bydliště na území dalšího členského státu, za předpokladu, že někdy během pracovního života podléhali právním předpisům dříve uvedeného státu.

2. Pokud právní předpisy členského státu podmiňují přístup k dobrovolnému nebo volitelnému pokračujícímu pojištění získáním dob pojištění, doby pojištění získané podle právních předpisů kteréhokoli jiného členského státu jsou brány v úvahu v potřebném rozsahu, jako kdyby byly získány podle předpisů dříve uvedeného státu.

Článek 10

Zrušení ustanovení o bydlišti – Účinek povinného pojištění na náhradu příspěvků

1. Není-li v tomto nařízení stanoveno jinak, invalidní, starobní a pozůstalostní peněžité dávky, důchody z titulu pracovních úrazů a nemocí z povolání a pohřebné získané podle právních předpisů jednoho nebo více členských států nepodléhají žádnému snížení, úpravám, pozastavení, odnětí ani konfiskaci z důvodu skutečnosti, že příjemce má bydliště na území jiného členského státu, než ve kterém má sídlo instituce příslušná pro jejich vyplácení.

Předchozí odstavec se vztahuje také na peněžité dávky přiznané v případech uzavření dalšího sňatku pozůstalým manželem nebo manželkou, kteří měli nárok na pozůstalostní důchod.

2. Pokud právní předpisy členského státu podmiňují náhradu příspěvků tím, že dotyčná osoba přestala podléhat povinnému pojištění, nepovažuje se tato podmínka za splněnou, pokud dotyčná osoba podléhá povinnému pojištění jako pracovník podle právních předpisů jiného členského státu.

Článek 11

Valorizace dávek

Pravidla pro valorizaci stanovená právními předpisy členského státu se vztahují na dávky náležející podle uvedených právních předpisů s přihlédnutím k tomuto nařízení.

Článek 12

Vyloučení souběhu dávek

1. Toto nařízení nemůže ani přiznat, ani zachovávat nárok na pobírání několika dávek stejného druhu za jednu a tutéž dobu

povinného pojištění. Toto ustanovení se však nevztahuje na dávky týkající se invalidity, stáří a úmrtí (na důchody) nebo nemoci z povolání, které jsou přiznány institucemi dvou nebo více členských států v souladu s článkem 41, čl. 43 odst. 2 a 3, články 46, 50 a 51 nebo čl. 60 odst. 1 písm. b).

2. Ustanovení právních předpisů členského státu týkající se snížení, pozastavení nebo odnětí dávek v případě souběhu s jinými dávkami sociálního zabezpečení nebo s jiným příjmem se použijí, i když tyto dávky byly získány podle právních předpisů jiného členského státu nebo byl tento příjem získán na území jiného členského státu. Toto ustanovení se však nepoužije, jestliže dotyčná osoba pobírá dávky stejného druhu týkající se invalidity, stáří, úmrtí (důchody) nebo nemoci z povolání, které jsou přiznány institucemi dvou nebo více členských států v souladu s články 46, 50 a 51 nebo čl. 60 odst. 1 písm. b).

3. Ustanovení právních předpisů členského státu týkající se snížení, pozastavení nebo odnětí dávek v případě osob, které pobírají dávky invalidního nebo předčasně poskytovaného starobního důchodu a vykonávají současně výdělečnou činnost, mohou být vůči těmto osobám uplatněna, i když tuto činnost vykonávají na území jiného členského státu.

4. Invalidní důchod náležející podle nizozemských právních předpisů se v případě, že je nizozemská instituce podle čl. 57 odst. 5 nebo čl. 60 odst. 2 písm. b) povinna přispívat také na náklady spojené s dávkami v nemoci z povolání poskytovanými podle předpisů jiného členského státu, snižuje o částku, která je vyplácena institucí jiného členského státu, která je příslušná pro poskytování dávek v případě nemoci z povolání.

HLAVA II

URČENÍ POUŽITELNÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

Článek 13

Obecná pravidla

1. Pracovník, na kterého se vztahuje toto nařízení, podléhá pouze právním předpisům jediného členského státu. Tyto právní předpisy se stanoví v souladu s touto hlavou.

2. S výhradou článků 14 až 17

a) pracovník zaměstnaný na území jednoho členského státu podléhá právním předpisům uvedeného státu, i když má bydliště na území jiného členského státu nebo i když podnik nebo

zaměstnavatel, který jej zaměstnává, má sídlo nebo místo podnikání na území jiného členského státu;

b) osoba zaměstnaná na palubě lodi plující pod vlajkou členského státu podléhá právním předpisům uvedeného státu;

c) úředníci a osoby v podobném postavení podléhají právním předpisům členského státu, kterému je podřízen úřad, který je zaměstnává;

d) osoba odvedená nebo znovu povoláná do služby v ozbrojených silách členského státu si ponechává statut pracovníka a podléhá právním předpisům uvedeného státu; je-li vznik nároku podle těchto právních předpisů podmíněn získáním dob pojištění před vstupem do této služby nebo po propuštění z ní, vezmou se v úvahu v nezbytné míře doby pojištění získané podle právních předpisů kteréhokoli jiného členského státu, jako by šlo o doby pojištění získané podle právních předpisů dříve uvedeného státu.

nebo stálým zastoupením právním předpisům členského státu, na jehož území se pobočka nebo stálé zastoupení nalézá;

ii) pracovník zaměstnaný převážně na území členského státu, ve kterém má bydliště, podléhá právním předpisům uvedeného státu, i když podnik, který jej zaměstnává, nemá na tomto území sídlo ani pobočku ani stálé zastoupení;

Článek 14

Zvláštní pravidla

1. Pravidlo uvedené v čl. 13 odst. 2 písm. a) se použije s výhradou těchto výjimek a zvláštností:

a) i) pracovník zaměstnaný na území členského státu podnikem, pro nějž obvykle pracuje, který je vyslán tímto podnikem na území jiného členského státu, aby tam pro tento podnik vykonával práci, nadále podléhá právním předpisům prvního členského státu, za předpokladu, že očekávané trvání této práce nepřekračuje 12 měsíců a že není vyslán, aby nahradil jinou osobu, které skončila doba jejího vyslání;

ii) jestliže se vzhledem k nepředvídaným okolnostem doba vykonávané práce oproti původně předpokládané době prodlouží a její trvání překročí 12 měsíců, nadále se použijí právní předpisy prvního členského státu až do dokončení této práce za předpokladu, že příslušný úřad státu, na jehož území byl pracovník vyslán, nebo subjekt určený tímto úřadem k tomu dá souhlas; o tento souhlas je nutno požádat před uplynutím původního dvanáctiměsíčního období. Souhlas však nelze udělit pro období překračující 12 měsíců;

b) pracovník zaměstnaný v mezinárodní dopravě na území dvou nebo více členských států patřící mezi zaměstnance, již cestují nebo létají, který je zaměstnancem podniku, jenž na cizí nebo vlastní účet provozuje přepravu cestujících nebo zboží po železnici, silnici, ve vzduchu nebo po vnitrozemských vodních cestách na území členského státu, podléhá právním předpisům posledně uvedeného státu, s těmito výjimkami:

i) pokud má uvedený podnik pobočku nebo stálé zastoupení na území jiného členského státu, než je stát, ve kterém má sídlo, podléhá pracovník zaměstnaný touto pobočkou

c) pracovník jiný než pracovník v mezinárodní dopravě, který obvykle vykonává svou činnost na území dvou nebo více členských států podléhá

i) právním předpisům členského státu, na jehož území má bydliště, vykonává-li svou činnost částečně na uvedeném území, nebo pracuje-li pro několik podniků nebo zaměstnavatelů, kteří mají sídlo nebo místo podnikání na území různých členských států;

ii) právním předpisům členského státu, na jehož území má podnik nebo zaměstnavatel, pro které pracuje, sídlo nebo místo podnikání, nemá-li bydliště na území žádného členského státu, kde vykonává svou činnost;

d) pracovník zaměstnaný na území jednoho členského státu podnikem, jenž má sídlo na území jiného členského státu, který přechází společnou hranici těchto států podléhá právním předpisům členského státu, na jehož území má podnik sídlo.

2. Pravidla uvedená v čl. 13 odst. 2 písm. b) se použijí s výhradou těchto výjimek a zvláštností:

a) pracovník zaměstnaný podnikem, pro nějž obvykle pracuje, buď na území členského státu, nebo na palubě lodi plující pod vlajkou členského státu, který je vyslán tímto podnikem na palubu lodi plující pod vlajkou jiného členského státu, aby tam vykonával práci pro tento podnik, nepřestává podléhat

právním předpisům dříve uvedeného členského státu, za podmínek stanovených v odst. 1 písm. a);

- b) pracovník, který obvykle nepracuje na moři a je zaměstnán v pobřežních vodách nebo v přístavu členského státu na lodi plující pod vlajkou jiného členského státu, ale není členem posádky, podléhá právním předpisům dříve uvedeného státu;
- c) pracovník zaměstnaný na palubě lodi plující pod vlajkou členského státu a odměňovaný za tuto práci podnikem nebo osobou, jejichž sídlo nebo místo podnikání je na území jiného členského státu, podléhá právním předpisům posledně uvedeného členského státu, má-li své bydliště na území tohoto členského státu; podnik nebo osoba vyplácející odměnu jsou pro účely uvedených právních předpisů považovány za zaměstnavatele.

3. Ustanovení právních předpisů členského státu, podle kterých důchodce, který je výdělečně činný, nepodléhá povinnému pojištění s ohledem na tuto činnost, se vztahují i na důchodce, který získal nárok na důchod podle právních předpisů jiného členského státu.

Článek 15

Pravidla týkající se dobrovolného pojištění nebo volitelného pokračujícího pojištění

1. Články 13 a 14 se nevztahují na dobrovolné pojištění ani na volitelné pokračující pojištění.

2. Pokud použití právních předpisů dvou nebo více členských států má za následek souběh pojištění

— systému povinného pojištění a jednoho nebo více systémů dobrovolného nebo volitelného pokračujícího pojištění, podléhá dotyčná osoba výlučně systému povinného pojištění,

— dvou nebo více systémů dobrovolného nebo volitelného pokračujícího pojištění, může se dotyčná osoba připojit pouze k tomu systému dobrovolného nebo volitelného pokračujícího pojištění, pro který se rozhodne.

3. Avšak jde-li o invalidní, starobní nebo pozůstalostní důchody, může se dotyčná osoba připojit k systému dobrovolného nebo volitelného pokračujícího pojištění členského státu, i když povinně podléhá právním předpisům jiného členského státu, pokud dříve uvedený stát tento souběh výslovně nebo mlčky připouští.

Dotyčná osoba, která žádá o připojení k systému dobrovolného nebo volitelného pokračujícího pojištění v členském státě, jehož právní předpisy stanoví kromě výše uvedených pojištění doplňkové dobrovolné pojištění, se může připojit pouze k posledně uvedenému pojištění.

Článek 16

Zvláštní pravidla týkající se osob zaměstnaných na diplomatických misích a konzulárních úřadech a pomocných zaměstnanců Evropských společenství

1. Ustanovení čl. 13 odst. 2 písm. a) se vztahují na osoby, které zaměstnávají diplomatické mise a konzulární úřady, a na pomocný personál v soukromých domácnostech zaměstnanců těchto misí nebo úřadů.

2. Pracovníci uvedení v odstavci 1, kteří jsou státními příslušníky členského státu, který je pověřil nebo vyslal, si však mohou zvolit, aby podléhali právním předpisům uvedeného státu. Toto právo volby je možné opakovat na konci každého kalendářního roku a nemá zpětný účinek.

3. Pomocní zaměstnanci Evropských společenství si mohou zvolit, aby podléhali právním předpisům členského státu, na jehož území jsou zaměstnáni, právním předpisům členského státu, kterým naposled podléhali, nebo právním předpisům členského státu, jehož jsou státními příslušníky, pokud jde o všechna ustanovení, s výjimkou ustanovení o rodinných přídavcích, jejichž poskytování se řídí pracovním řádem platným pro tyto zaměstnance. Toto právo volby, které je možné uplatnit jen jednou, nabývá účinnosti dnem nástupu do zaměstnání.

Článek 17

Výjimky z článků 13 až 16

Dva nebo více členských států nebo příslušné úřady těchto států mohou vzájemnou dohodou stanovit výjimky z článků 13 až 16 v zájmu některých pracovníků nebo některých kategorií pracovníků.

HLAVA III

ZVLÁŠTNÍ USTANOVENÍ TÝKAJÍCÍ SE RŮZNÝCH KATEGORIÍ DÁVEK

KAPITOLA 1

NEMOC A MATEŘSTVÍ

Oddíl 1

Společná ustanovení

Článek 18

Sčítání dob pojištění

1. Příslušná instituce členského státu, jehož právní předpisy podmiňují získání, zachování nebo opětné nabytí nároku na dávky

získáním dob pojištění, přihlíží v nezbytné míře k dobám pojištění získaným podle právních předpisů kteréhokoli jiného členského státu, jako by šlo o doby získané podle právních předpisů, které uplatňuje.

2. Odstavec 1 se vztahuje na sezónní pracovníky, a to i s ohledem na doby před jakýmkoli přerušením pojištění přesahujícím trvání povolené právními předpisy příslušného státu, pouze však za předpokladu, že dotčený pracovník byl pojištěn po dobu přesahující čtyři měsíce.

Oddíl 2

Pracovníci a jejich rodinní příslušníci

Článek 19

Bydliště v jiném členském státu, než je příslušný stát – Obecná pravidla

1. Pracovník s bydlištěm na území jiného členského státu, než je příslušný stát, který splňuje podmínky právních předpisů příslušného státu pro vznik nároku na dávky, případně s přihlédnutím k článku 18, obdrží ve státě, kde má bydliště,

- a) věcné dávky poskytované na účet příslušné instituce institucí místa bydliště podle jí uplatňovaných právních předpisů, jako by u ní byl pojištěn;
- b) peněžité dávky poskytované příslušnou institucí podle jí uplatňovaných právních předpisů. Na základě dohody mezi

příslušnou institucí a institucí místa bydliště však mohou být tyto dávky poskytovány institucí místa bydliště na účet příslušné instituce podle právních předpisů příslušného státu.

2. Ustanovení odst. 1 písm. a) se použijí obdobně na rodinné příslušníky, kteří mají bydliště na území jiného členského státu, než je příslušný stát, pokud nemají nárok na tyto dávky podle právních předpisů státu, na jehož území mají bydliště.

Článek 20

Příhraniční pracovníci a jejich rodinní příslušníci – Zvláštní pravidla

Příhraniční pracovník může také získat dávky na území příslušného státu. Tyto dávky poskytuje příslušná instituce v souladu s právními předpisy uvedeného státu, jako by dotčený pracovník měl bydliště v uvedeném státě. Jeho rodinní příslušníci mohou obdržet věcné dávky za stejných podmínek; získání těchto dávek je však, s výjimkou naléhavých případů, podmíněno existencí dohody mezi dotčnými státy nebo mezi příslušnými úřady těchto států, nebo pokud taková dohoda není, předchozím souhlasem příslušné instituce.

Článek 21

Pobyt v příslušném státu nebo přemístění bydliště do příslušného státu

1. Pracovník a jeho rodinní příslušníci uvedení v článku 19, kteří pobývají na území příslušného státu, obdrží dávky v souladu s právními předpisy uvedeného státu, jako by tam měli bydliště, i když již obdrželi dávky pro stejný případ nemoci nebo mateřství před tímto pobytem. Toto ustanovení se však nepoužije na příhraniční pracovníky a jejich rodinné příslušníky.

2. Pracovník a jeho rodinní příslušníci uvedení v článku 19, kteří přemístí své bydliště na území příslušného státu, obdrží dávky v souladu s právními předpisy uvedeného státu, i když již obdrželi dávky pro stejný případ nemoci nebo mateřství před přemístěním jejich bydliště.

Článek 22

Pobyt mimo příslušný stát – Návrat do místa bydliště v jiném členském státu nebo přemístění bydliště do jiného členského státu během nemoci nebo mateřství – Potřeba odejít do jiného členského státu za účelem vhodného léčení

1. Pracovník, který splňuje podmínky právních předpisů příslušného státu pro vznik nároku na dávky, případně s přihlédnutím k článku 18, a

- a) jehož stav vyžaduje okamžité dávky během pobytu na území jiného členského státu nebo
- b) který po získání nároku na dávky hrazené příslušnou institucí má povolení uvedené instituce k návratu na území členského státu, kde má bydliště, nebo k přemístění svého bydliště na území jiného členského státu nebo
- c) který má povolení příslušné instituce k odjezdu na území jiného členského státu za účelem léčení přiměřeného jeho stavu, má nárok:

- i) na věcné dávky poskytované na účet příslušné instituce institucí místa pobytu nebo bydliště podle jí uplatňovaných právních předpisů, jako by u ní byl pojištěn; doba, po kterou jsou dávky poskytovány, se však řídí právními předpisy příslušného státu;
- ii) na peněžité dávky poskytované příslušnou institucí podle jí uplatňovaných právních předpisů. Na základě dohody mezi příslušnou institucí a institucí místa pobytu však může tyto dávky poskytovat instituce místa pobytu na účet příslušného orgánu v souladu s právními předpisy příslušného státu.

2. Povolení požadované podle odst. 1 písm. b) může být odmítnuto, jen je-li prokázáno, že by přesun dotyčné osoby ohrozil její zdravotní stav nebo léčení.

Povolení požadované podle odst. 1 písm. c) nelze odmítnout, pokud příslušné léčení nemůže být poskytnuto dotyčné osobě na území členského státu, kde má bydliště.

3. Odstavec 1 a 2 se použijí obdobně i na rodinné příslušníky pracovníka ohledně věcných dávek.

4. Skutečnost, že se odstavec 1 vztahuje na pracovníka, nemá vliv na nárok na dávky rodinných příslušníků.

Článek 23

Výpočet peněžitých dávek

1. Příslušná instituce členského státu, jehož právní předpisy stanoví, že se peněžité dávky vypočítávají na základě průměrné mzdy nebo platu, stanoví tyto průměrné mzdy nebo platy výhradně ve vztahu ke mzdám a platům zjištěným během dob získaných podle uvedených právních předpisů.

2. Příslušná instituce členského státu, jehož předpisy stanoví, že se peněžité dávky vypočítávají na základě paušální mzdy nebo platu, přihlíží pouze k paušální mzdě nebo platu nebo případně k průměrné paušální mzdě nebo platu za doby získané podle uvedených právních předpisů.

3. Příslušná instituce členského státu, jehož právní předpisy stanoví, že výpočet peněžitých dávek závisí na počtu rodinných příslušníků, vezme v úvahu i rodinné příslušníky dotyčné osoby, kteří mají bydliště na území jiného členského státu, jako by měli bydliště na území příslušného státu.

Článek 24

Důležité věcné dávky

1. Pokud instituce jednoho členského státu uzná nárok pracovníka nebo jeho rodinného příslušníka na protézu, velkou protetickou pomůcku nebo jinou důležitou věcnou dávku dříve, než začne tato osoba být pojištěna u instituce jiného členského státu, uvedený pracovník obdrží tyto dávky na účet první instituce, i když jsou poskytnuty až poté, co byla pojištěna u druhé instituce.

2. Správní komise vypracuje seznam dávek, na které se vztahuje odstavec 1.

Oddíl 3

Nezaměstnané osoby a jejich rodinní příslušníci

Článek 25

1. Nezaměstnaná osoba, na kterou se vztahují čl. 69 odst. 1 nebo čl. 71 odst. 1 písm. b) bod ii) druhá věta a která splňuje podmínky

právních předpisů příslušného státu pro vznik nároku na věcné a peněžité dávky, případně s přihlédnutím k článku 18, obdrží po dobu stanovenou podle čl. 69 odst. 1 písm. c)

Oddíl 4

Žadatelé o důchod a jejich rodinní příslušníci

Článek 26

Nárok na věcné dávky v případech zániku nároku na dávky od instituce, která byla poslední příslušná

a) věcné dávky poskytované na účet příslušné instituce institucí členského státu, kde tato osoba hledá zaměstnání v souladu s právními předpisy uplatňovanými touto druhou institucí, jako by u ní byla pojištěna;

b) peněžité dávky poskytované příslušnou institucí podle jí uplatňovaných právních předpisů. Na základě dohody mezi příslušnou institucí a institucí členského státu, kde nezaměstnaná osoba hledá zaměstnání, však mohou být dávky poskytovány touto druhou institucí na účet první instituce v souladu s právními předpisy příslušného státu. Dávky v nezaměstnanosti podle čl. 69 odst. 1 se po dobu pobírání peněžitých dávek neposkytují.

2. Nezaměstnaná osoba, na kterou se vztahuje čl. 71 odst. 1 písm. a) bod ii) nebo písm. b) bodu ii) první věta, obdrží věcné a peněžité dávky v souladu s právními předpisy členského státu, na jehož území má bydliště, jako by podléhala uvedeným právním předpisům během svého posledního zaměstnání, případně s přihlédnutím k článku 18; náklady na tyto dávky nese instituce země bydliště.

3. Pokud nezaměstnaná osoba splňuje podmínky právních předpisů členského státu, který nese náklady na dávky v nezaměstnanosti, pro vznik nároku na věcné dávky, případně s přihlédnutím k článku 18, obdrží její rodinní příslušníci tyto dávky bez ohledu na to, v kterém členském státě mají bydliště nebo pobývají. Tyto dávky poskytuje instituce místa bydliště nebo pobytu podle jí uplatňovaných právních předpisů na účet příslušné instituce členského státu, který nese náklady spojené s dávkami v nezaměstnanosti.

4. Aniž jsou dotčena ustanovení právních předpisů členského státu, která povolují prodloužení doby, po kterou mohou být poskytovány dávky v nemoci, může být doba stanovená v odstavci 1 v případech vyšší moci prodloužena příslušnou institucí v rámci určených jí uplatňovanými právními předpisy.

1. Pracovník a jeho rodinní příslušníci nebo pozůstali po něm, kteří během šetření žádosti o důchod přestanou mít nárok na věcné dávky podle právních předpisů posledního příslušného členského státu, tyto dávky přesto obdrží za těchto podmínek: věcné dávky jsou poskytnuty podle ustanovení právních předpisů členského státu, na jehož území mají dotyčná osoba nebo osoby bydliště, za předpokladu, že mají na tyto dávky nárok podle uvedených právních předpisů nebo by na ně měly nárok podle právních předpisů jiného členského státu, kdyby měly bydliště na jeho území, případně s přihlédnutím k článku 18.

2. Žadatel o důchod, který má nárok na věcné dávky podle právních předpisů členského státu, podle kterých je dotyčná osoba povinna sama platit příspěvky nemocenského pojištění během šetření její žádosti o důchod, ztrácí nárok na věcné dávky po uplynutí druhého měsíce, za který nezaplatí dlužné příspěvky.

3. Věcné dávky poskytované podle odstavce 1 hradí instituce, která vybrala příspěvky podle odstavce 2; pokud příspěvky nejsou placeny podle odstavce 2, nahradí instituce odpovědná za náklady na věcné dávky, po poskytnutí důchodu na základě článku 28, částku za poskytnuté dávky instituci místa bydliště.

Oddíl 5

Důchodci a jejich rodinní příslušníci

Článek 27

Důchody vyplácené podle právních předpisů několika států, pokud je nárok na věcné dávky v zemi bydliště

Důchodce, který má nárok na pobírání důchodu podle právních předpisů dvou nebo více členských států a který má nárok na věcné dávky podle právních předpisů členského státu, na jehož území má bydliště, případně s přihlédnutím k článku 18 a příloze

V, obdrží spolu se svými rodinnými příslušníky tyto dávky od instituce místa bydliště a na účet uvedené instituce, jako by dotyčná osoba byla poživitelem důchodu náležejícího pouze podle právních předpisů posledně uvedeného státu.

Článek 28

Důchody vyplácené podle právních předpisů jednoho nebo více členských států, pokud není žádný nárok na věcné dávky v zemi bydliště

1. Důchodce, který má nárok na důchod podle právních předpisů jednoho členského státu nebo na důchody podle právních předpisů dvou nebo více členských států a který nemá nárok na věcné dávky podle právních předpisů státu, na jehož území má bydliště, obdrží přesto tyto dávky pro sebe i pro své rodinné příslušníky, případně s přihlédnutím k článku 18 a příloze V, jestliže by měl na ně nárok podle právních předpisů členského státu nebo alespoň jednoho z členských států příslušného, pokud jde o jeho důchody, kdyby měl bydliště na území takového státu. Dávky poskytuje na účet instituce uvedené v odstavci 2 orgán místa bydliště, jako by dotyčná osoba byla poživitelem důchodu na základě právních předpisů státu, na jehož území má bydliště, a měla nárok na věcné dávky.

2. V případech, na které se vztahuje odstavec 1, nese náklady na věcné dávky instituce určená podle těchto pravidel:

- a) pokud má důchodce nárok na uvedené dávky podle právních předpisů jediného členského státu, nese náklady příslušná instituce uvedeného státu;
- b) pokud má důchodce nárok na uvedené dávky podle právních předpisů dvou nebo více členských států, nese náklady na ně příslušná instituce toho členského státu, podle jehož právních předpisů získal důchodce nejdelší dobu pojištění; pokud by použití tohoto pravidla mělo za následek odpovědnost více institucí za náklady na dávky, nese náklady instituce, u kterého byl důchodce pojištěn naposledy.

Článek 29

Bydliště rodinných příslušníků v jiném státě, než je stát, kde má bydliště důchodce – Přemístění bydliště do státu, kde má bydliště důchodce

1. Rodinní příslušníci důchodce majícího nárok na důchod podle právních předpisů jednoho členského státu nebo na důchody

podle právních předpisů dvou nebo více členských států, kteří mají bydliště na území jiného členského státu, než je členský stát, kde má bydliště důchodce, obdrží, pokud má důchodce nárok na věcné dávky podle právních předpisů některého členského státu, dávky, jako by důchodce měl bydliště na stejném území jako oni. Dávky poskytuje instituce místa bydliště rodinných příslušníků v souladu s jí uplatňovanými právními předpisy na účet instituce místa bydliště důchodce.

2. Rodinní příslušníci uvedení v odstavci 1, kteří přemístí své bydliště na území členského státu, kde má bydliště důchodce, obdrží dávky podle právních předpisů uvedeného státu, i když již obdrželi dávky za stejný případ nemoci nebo mateřství před změnou bydliště.

Článek 30

Důležité věcné dávky

Článek 24 se na důchodce použije obdobně.

Článek 31

Pobyt důchodce nebo jeho rodinných příslušníků v jiném státě, než je stát, ve kterém mají bydliště

Důchodce mající nárok na důchod podle právních předpisů jednoho členského státu nebo na důchody podle právních předpisů dvou nebo více členských států, který má také nárok na věcné dávky podle právních předpisů jednoho z těchto členských států, obdrží spolu se svými rodinnými příslušníky tyto dávky během pobytu na území jiného členského státu, než je stát, kde má bydliště. Tyto dávky poskytuje instituce místa pobytu v souladu s jí uplatňovanými právními předpisy na účet instituce místa bydliště důchodce.

Článek 32

Zvláštní ustanovení o hrazení nákladů na dávky poskytované bývalým příhraničním pracovníkům, jejich rodinným příslušníkům a pozůstalým po nich

Náklady na dávky poskytované důchodci, který je bývalým příhraničním pracovníkem nebo pozůstalým po příhraničním pracovníku, podle článku 27 a náklady na dávky poskytované jeho rodinným příslušníkům podle článků 27 nebo 31 jsou rovnoměrně rozděleny mezi instituci místa bydliště důchodce a instituci, u které byl naposledy pojištěn, pokud pracoval jako příhraniční pracovník po tři měsíce bezprostředně předcházející dni, kdy se důchod stal splatným, nebo dni jeho úmrtí.

Článek 33

Příspěvky placené důchodcem

Instituce členského státu příslušná pro vyplácení důchodu, která uplatňuje právní předpisy stanovící srážky příspěvků placených důchodcem pro krytí věcných dávek, je oprávněna provádět tyto srážky, vypočítané v souladu s uvedenými právními předpisy, z vyplácených důchodů v takovém rozsahu, aby náklady na věcné dávky podle článků 27, 28, 31 a 32 nesla instituce uvedeného členského státu.

Článek 34

Obecné ustanovení

Články 27 a 33 se nevztahují na důchodce ani na jeho rodinné příslušníky, kteří mají nárok na věcné dávky podle právních předpisů členského státu z důvodu výkonu výdělečné činnosti. V tom případě se dotyčná osoba pro účely této kapitoly považuje za pracovníka nebo rodinného příslušníka pracovníka.

Oddíl 6

Různá ustanovení

Článek 35

Systém uplatňovaný, pokud v zemi bydliště nebo pobytu existuje několik systémů – Dřívější nemoc – Maximální doba poskytování dávek

1. Pokud právní předpisy země pobytu nebo bydliště zahrnují několik systémů pojištění pro případ nemoci nebo mateřství, použijí se na základě článku 19, čl. 21 odst. 1, článků 22, 25, 26, čl. 28 odst. 1, čl. 29 odst. 1 nebo článku 31 ta ustanovení, která se týkají se systému vztahujícího se na dělníky ocelářského průmyslu. Pokud však uvedené právní předpisy zahrnují zvláštní systém pro pracovníky v dolech a podobných provozech, použijí se ustanovení takového systému na uvedenou kategorii pracovníků a jejich rodinných příslušníků za předpokladu, že instituce místa pobytu nebo bydliště, které je podána žádost, je k uplatnění takového systému příslušná.

2. Pokud je podle právních předpisů členského státu poskytování dávek podmíněno původem nemoci, nepoužije se tato podmínka na pracovníky a jejich rodinné příslušníky, na které se vztahuje toto nařízení, bez ohledu na členský stát, na jehož území mají bydliště.

3. Pokud právní předpisy členského státu stanoví maximální dobu pro poskytování dávek, může instituce, která uplatňuje uvedené právní předpisy, případně přihlédnout k době, po kterou již byly tyto dávky poskytovány institucí jiného členského státu pro stejný případ nemoci nebo mateřství.

Oddíl 7

Náhrada mezi institucemi

Článek 36

1. Aniž je dotčen článek 32, jsou věcné dávky poskytované na základě této kapitoly institucí jednoho členského státu na účet instituce jiného členského státu plně nahrazeny.

2. Náhrady uvedené v odstavci 1 se určují a provádějí postupem stanoveným prováděcím nařízením uvedeným v článku 97, buď na základě prokázaných skutečných výdajů, nebo paušální částkou.

Používají-li se paušální částky, musí být takové, aby zajistily, že se náhrada co nejvíce blíží skutečným výdajům.

3. Dva nebo více členských států nebo příslušné instituce těchto členských států mohou stanovit jiné způsoby náhrady nebo se mohou zříci všech náhrad mezi institucemi, které podléhají jejich pravomoci.

KAPITOLA 2

INVALIDITA

Oddíl 1

Pracovníci, na které se vztahují pouze právní předpisy, podle kterých je výše dávek v invaliditě nezávislá na délce dob pojištění

Článek 37

Obecná ustanovení

1. Pracovník, který postupně nebo střídavě podléhal právním předpisům dvou nebo více členských států a který získal doby pojištění výhradně podle právních předpisů, podle nichž je výše dávek v invaliditě nezávislá na délce dob pojištění, obdrží dávky v souladu s článkem 39. Tento článek se nedotýká zvýšení

důchodů nebo příplatků k důchodům s ohledem na děti, poskytovaným v souladu s kapitolou 8.

2. Příloha III obsahuje seznam právních předpisů druhu uvedeného v odstavci 1, které jsou platné na území každého z dotyčných členských států.

Článek 38

Sčítání dob pojištění

1. Příslušná instituce členského státu, jehož právní předpisy podmiňují získání, zachování nebo opětné nabytí nároku na dávky získáním dob pojištění, přihlíží v nezbytném rozsahu k dobám pojištění získaným podle právních předpisů kteréhokoli jiného členského státu, jako by byly získány podle jí uplatňovaných právních předpisů.

2. Pokud právní předpisy členského státu podmiňují poskytování některých dávek získáním dob pojištění pouze v povolání podléhajícím zvláštnímu systému nebo případně v určitém zaměstnání, berou se doby získané podle právních předpisů jiných členských států v úvahu pro účely poskytování těchto dávek, pouze pokud byly získány v rámci odpovídajících systémů, nebo není-li takový systém, ve stejném povolání nebo případně ve stejném zaměstnání. Nesplňuje-li po přihlédnutí k takto získaným dobám dotyčná osoba podmínky pro pobírání těchto dávek, přihlíží se k těmto dobám pro účely poskytování dávek podle obecného systému, nebo není-li takový systém, podle systému uplatňovaného na dělníky nebo ostatní zaměstnance, podle okolností.

Článek 39

Přiznání dávek

1. Instituce členského státu, jehož právní předpisy byly uplatňovány v době, kdy vznikla pracovní neschopnost s následnou invaliditou, určí v souladu s uvedenými právními předpisy, zda dotyčná osoba splňuje podmínky pro vznik nároku na dávky, případně s přihlédnutím k článku 38.

2. Osoba, která splňuje podmínky uvedené v odstavci 1, obdrží dávky výlučně od uvedené instituce v souladu s jí uplatňovanými právními předpisy.

3. Osoba, která nesplňuje podmínky uvedené v odstavci 1, obdrží dávky, na které má ještě nárok podle právních předpisů jiného členského státu, případně s přihlédnutím k článku 38.

4. Stanoví-li právní předpisy použitelné podle odstavců 2 a 3, že výše dávek je určena s přihlédnutím k existenci rodinných příslušníků jiných než dětí, vezme příslušná instituce rovněž v úvahu ty rodinné příslušníky dotyčné osoby, kteří mají bydliště na území jiného členského státu, jako by měli bydliště na území příslušného státu.

Oddíl 2

Pracovníci, na které se vztahují buď pouze právní předpisy, podle kterých závisí výše dávek v invaliditě na délce dob pojištění, nebo právní předpisy tohoto druhu a právní předpisy druhu uvedeného v oddíle 1

Článek 40

Obecná ustanovení

1. Pracovník, který postupně nebo střídavě podléhá právním předpisům dvou nebo více členských států, z nichž nejméně jedny nejsou právní předpisy druhu uvedeného v čl. 37 odst. 1, obdrží dávky podle kapitoly 3, která se použije obdobně, s přihlédnutím k odstavci 3.

2. Avšak pracovník, u něž dojde k pracovní neschopnosti s následnou invaliditou v době, kdy podléhá právním předpisům uvedeným v příloze III, obdrží dávky v souladu s čl. 37 odst. 1 za dvou podmínek:

- splňuje-li podmínky uvedených právních předpisů nebo jiných právních předpisů stejného druhu, případně s přihlédnutím k článku 38, ale bez použití dob pojištění získaných podle právních předpisů neuvedených v příloze III, a
- nesplňuje-li podmínky požadované pro získání nároku na dávky v invaliditě podle předpisů neuvedených v příloze III.

3. Rozhodnutí přijaté institucí členského státu týkající se stupně invalidity žadatele je závazné pro instituci každého dalšího dotyčného státu, za předpokladu, že v příloze IV je uznána shoda mezi právními předpisy těchto členských států ve věci podmínek týkajících se stupně invalidity.

Oddíl 3

Zhoršení invalidity

Článek 41

1. V případě zhoršení invalidity, za kterou pracovník pobírá dávky podle právních předpisů jediného členského státu, se použijí tato ustanovení:

a) jestliže dotyčná osoba nepodléhala právním předpisům jiného členského státu od té doby, co začala pobírat dávky, příslušná instituce prvního státu přiznává dávky s přihlédnutím ke zhoršení invalidity v souladu s jí uplatňovanými právními předpisy;

b) jestliže dotyčná osoba podléhala právním předpisům jednoho nebo více jiných členských států od té doby, co začala pobírat dávky, jsou jí dávky přiznány s přihlédnutím ke zhoršení invalidity podle čl. 37 odst. 1 nebo čl. 40 odst. 1 nebo 2;

c) jestliže celková částka dávky nebo dávek vyplácených podle písmena b) je nižší než částka dávky, kterou dotyčná osoba pobírala od instituce, která byla dříve příslušná pro vyplácení dávky, je tato instituce povinna platit této osobě doplatek rovnající se rozdílu mezi těmito dvěma částkami;

d) je-li v případě uvedeném v písmenu b) institucí příslušnou pro počáteční neschopnost nizozemská instituce a

i) nemoc, která způsobila zhoršení, je stejná jako nemoc, která vedla k poskytnutí dávek podle nizozemských právních předpisů,

ii) tato nemoc je nemocí z povolání ve smyslu právních předpisů členského státu, jimž tato osoba naposled podléhala a podle kterých má nárok na výplatu příplatku uvedeného v čl. 60 odst. 1 písm. b) a

iii) právní předpisy jednoho nebo více států, jimž dotyčná osoba podléhala od doby, kdy začala pobírat dávky, jsou právní předpisy uvedené v příloze III,

poskytuje nizozemská instituce nadále počáteční dávku poté, co dojde ke zhoršení, a dávka náležející podle právních předpisů posledního členského státu, jimž dotyčná osoba podléhala, se snižuje o částku nizozemské dávky;

e) jestliže v případě uvedeném v písmenu b) nemá dotyčná osoba nárok na dávky hrazené institucí jiného členského státu, poskytne příslušná instituce prvního státu dávky podle právních předpisů tohoto státu s přihlédnutím ke zhoršení a případně k článku 38.

2. V případě zhoršení invalidity, za kterou pracovník pobírá dávky podle právních předpisů dvou nebo více členských států, se mu poskytnou dávky s přihlédnutím ke zhoršení v souladu s čl. 40 odst. 1.

Oddíl 4

Opětné poskytování dávek po pozastavení jejich výplaty nebo odnětí – Změna dávek v invaliditě na dávky ve stáří

Článek 42

Určení instituce příslušné pro opětovné poskytování dávek v invaliditě

1. Pokud má po pozastavení výplaty dávek dojít k jejich opětovnému poskytování, zajišťuje je ta instituce nebo ty instituce, které byly příslušné pro poskytování dávek v době pozastavení jejich výplaty, aniž je dotčen článek 43.

2. Pokud po odnětí dávek stav dotyčné osoby odůvodňuje poskytnutí dalších dávek, poskytují se tyto dávky v souladu s čl. 37 odst. 1 nebo čl. 40 odst. 1 nebo 2.

Článek 43

Změna dávek v invaliditě na dávky ve stáří

1. Dávky v invaliditě se v případě potřeby změní na dávky ve stáří za podmínek stanovených v právních předpisech jednoho nebo více států, podle kterých byly poskytovány, a v souladu s kapitolou 3.

2. Pokud osoba pobírající dávky v invaliditě může uplatnit nárok na dávky ve stáří podle právních předpisů dalšího členského státu v souladu s článkem 49, poskytuje kterákoli instituce členského státu příslušná pro poskytování dávek v invaliditě nadále této osobě dávky v invaliditě, na které má nárok podle právních předpisů uplatňovaných uvedenou institucí, dokud se s ohledem na uvedenou instituci nestane použitelný odstavec 1.

3. Avšak pokud v případě uvedeném v odstavci 2 byly dávky v invaliditě poskytnuty podle článku 39, může instituce, která zůstává příslušná pro poskytování těchto dávek, použít čl. 49 odst. 1 písm. a), jako by příjemce uvedených dávek splňoval podmínky právních předpisů dotyčného členského státu pro nárok na

dávky ve stáří, přičemž nahradí teoretickou výši uvedenou v čl. 46 odst. 2 písm. a) výší dávek v invaliditě náležejících od uvedené instituce.

KAPITOLA 3

STÁŘÍ A ÚMRTÍ (DŮCHODY)

Článek 44

Obecná ustanovení pro přiznání dávek, pokud pracovník podléhá právním předpisům dvou nebo více členských států

1. Nároky na dávky pracovníka, který podléhá právním předpisům dvou nebo více členských států, nebo pozůstalých po něm se určují v souladu s touto kapitolou.

2. S výhradou článku 49 se při posuzování žádosti o přiznání dávky předložené dotyčnou osobou přihlíží ke všem právním předpisům, kterým pracovník podléhal. Výjimka z tohoto pravidla se učiní tehdy, když dotyčná osoba výslovně požádá o odklad poskytování dávek ve stáří, na které by měla nárok podle právních předpisů jednoho nebo více členských států, za předpokladu, že se k dobám získaným podle uvedených právních předpisů nepřihlíží za účelem získání nároku na dávku v jiném členském státě.

3. Tato kapitola se nevztahuje na zvýšení důchodů ani na příplatky k důchodům v případě dětí ani na sirotčí důchody poskytované podle kapitoly 8.

Článek 45

Započítávání dob pojištění získaných podle právních předpisů, jímž pracovník podléhal, pro získání, zachování nebo opětné nabytí nároku na dávky

1. Instituce členského státu, jehož právní předpisy podmiňují získání, zachování nebo opětné nabytí nároku na dávky získáním dob pojištění, přihlíží v nezbytné míře k dobám pojištění získaným podle právních předpisů kteréhokoli jiného členského státu, jako by byly získány podle jí uplatňovaných právních předpisů.

2. Pokud právní předpisy členského státu podmiňují poskytování některých dávek získáním dob pojištění v povolání podléhajícímu zvláštnímu systému nebo případně v určitém zaměstnání, berou

se doby získané podle právních předpisů jiných členských států v úvahu pro účely poskytování těchto dávek jen tehdy, pokud byly získány v rámci odpovídajících systémů, nebo není-li takový systém ve stejném povolání nebo případně ve stejném zaměstnání. Nesplňuje-li po přihlédnutí k takto získaným dobám dotyčná osoba podmínky pro pobírání těchto dávek, vezmou se tyto doby v úvahu pro poskytování dávek podle obecného systému, nebo není-li takový systém, podle systému uplatňovaného na dělníky nebo ostatní zaměstnance podle okolností.

3. Pokud právní předpisy členského státu, které podmiňují poskytování dávek tím, že pracovník podléhal uvedeným právním předpisům v době vzniku pojistné události, nemají žádné požadavky ohledně délky dob pojištění ani pro přiznání nároku, ani pro výpočet dávky, je každý pracovník, který již nepodléhá uvedeným právním předpisům, pro účely této kapitoly stále považován za podléhajícího jim v době, kdy došlo k pojistné události, pokud v té době podléhal právním předpisům jiného členského státu, nebo pokud tomu tak není, pokud může požádat o dávku podle právních předpisů jiného členského státu. Tato druhá podmínka se však považuje za splněnou v případě uvedeném v čl. 48 odst. 1.

Článek 46

Přiznání dávek

1. Příslušná instituce každého členského státu, jehož právním předpisům pracovník podléhá a plní jimi požadované podmínky pro získání nároku na dávky, aniž je nutno použít článek 45, vypočte podle jí uplatňovaných právních předpisů výši dávky odpovídající celkové délce dob pojištění, ke kterým se přihlíží podle těchto právních předpisů.

Tato instituce rovněž vypočte výši dávky, která by náležela na základě použití pravidel stanovených v odst. 2 písm. a) a b). Přihlédne se pouze k té částce, která je vyšší.

2. Pokud byly podmínky požadované pro přiznání dávek splněny pouze po použití článku 45, použije příslušná instituce každého členského státu, jehož právním předpisům pracovník podléhá, tato pravidla:

a) instituce vypočte teoretickou výši dávky, na kterou by dotyčná osoba mohla uplatnit nárok, pokud by všechny doby pojištění získané podle právních předpisů členských států, které se na ni vztahovaly, byly získány v dotyčném státě a podle právních předpisů uplatňovaných institucí v době přiznání dávky. Pokud podle těchto právních předpisů výše dávky není závislá

na délce dob pojištění, potom se tato částka považuje za teoretickou výši uvedenou v tomto pododstavci;

Článek 47

b) instituce potom určí skutečnou výši dávky na základě teoretické výše uvedené v předchozím pododstavci v poměru délky dob pojištění získaných před vznikem pojistné události podle jí uplatňovaných právních předpisů k celkové délce dob pojištění získaných před vznikem pojistné události podle právních předpisů všech členských států, kterých se to týká.

c) je-li celková délka dob pojištění získaných podle právních předpisů všech členských států, kterých se to týká, před vznikem pojistné události delší než maximální doba požadovaná právními předpisy jednoho z těchto členských států pro pobírání plné dávky, přihlídně příslušná instituce tohoto státu při použití tohoto odstavce k uvedené maximální době namísto k celkové délce získaných dob; tento způsob výpočtu nesmí vést k tomu, aby byly instituci uloženy vyšší náklady na dávku, než je plná dávka stanovená jí uplatňovanými právními předpisy;

d) pro použití pravidel pro výpočet stanovených v tomto odstavci stanoví způsob pro přihlídnutí k dobám, které se překrývají, prováděcí nařízení uvedené v článku 97.

3. Dotyčná osoba má nárok na celkovou částku dávek vypočtenou v souladu s odstavci 1 a 2, omezenou nejvyšší teoretickou výši dávek vypočtených podle odst. 2 písm. a).

Pokud by částka uvedená v předchozím pododstavci měla být překročena, přizpůsobí každá instituce uplatňující odstavec 1 svou dávku částkou odpovídající poměru mezi částkou dotyčné dávky a součtem dávek určených v souladu s odstavcem 1.

4. Je-li v případě invalidních, starobních nebo pozůstalostních důchodů celkový součet dávek, náležejících od dvou nebo více členských států podle ustanovení mnohostranné úmluvy o sociálním zabezpečení uvedené v čl. 6 písm. b), nižší než celková částka, která by náležela od tohoto členského státu podle odstavců 1 až 3, použije se na dotyčnou osobu tato kapitola.

Doplňující ustanovení pro výpočet dávek

1. Pro výpočet teoretické výše uvedené v čl. 46 odst. 2 písm. a) se použijí tato pravidla:

a) pokud se podle právních předpisů členského státu dávky vypočítávají na základě průměrné mzdy nebo platu, průměrného příspěvku, průměrného zvýšení nebo poměru, který byl během dob pojištění mezi hrubou mzdou nebo platem žadatele a průměrnou hrubou mzdou nebo platem všech pojištěných osob, s výjimkou učňů, určí tyto průměrné částky a poměry příslušná instituce uvedeného státu pouze na základě dob pojištění získaných podle právních předpisů uvedeného státu nebo na základě hrubé mzdy nebo platu, který pobírá dotyčná osoba pouze během těchto dob;

b) pokud se podle právních předpisů členského státu dávky vypočítávají na základě částky mezd a platů, příspěvků nebo zvýšení, určí příslušná instituce mzdy a platy, příspěvky nebo zvýšení, které se mají vzít v úvahu s ohledem na doby pojištění získané podle právních předpisů jiných členských států, na základě průměrných mezd a platů, příspěvků nebo zvýšení zaznamenaných s ohledem na doby pojištění získané podle jí uplatňovaných právních předpisů;

c) pokud se podle právních předpisů členského státu dávky vypočítávají na základě paušální mzdy nebo platu nebo paušální částky, považuje příslušná instituce tohoto státu paušální mzdu nebo plat nebo paušální částku, které má vzít v úvahu pro účely dob pojištění získaných podle právních předpisů jiného členského státu, za rovné paušální mzdě nebo platu nebo paušální částce nebo popřípadě průměru paušálních mezd a platů nebo paušálních částek odpovídajícím dobám pojištění získaným podle jí uplatňovaných právních předpisů;

d) pokud se podle právních předpisů členského státu dávky vypočítávají za některé doby na základě částky mezd a platů a za jiné doby na základě paušální mzdy nebo platu nebo paušální částky, vezme příslušná instituce s ohledem na doby pojištění získané podle právních předpisů jiného členského státu v úvahu mzdy a platy nebo paušální částky určené v souladu s písmeny d) a c) nebo popřípadě průměr těchto mezd

nebo platů nebo částek; pokud se dávky vypočítávají na základě paušální mzdy nebo platu nebo paušální částky za všechny doby získané podle jí uplatňovaných právních předpisů, považuje příslušná instituce mzdu nebo plat, které se mají vzít v úvahu s ohledem na doby pojištění získané podle právních předpisů jiných členských států, za rovné teoretické mzdě nebo platu odpovídající této paušální mzdě nebo platu nebo paušální částce.

2. Ustanovení právních předpisů členského státu týkající se valorizace faktorů, ke kterým se přihlíží při výpočtu dávek, se použijí, pokud je to vhodné, na faktory, ke kterým přihlíží příslušná instituce uvedeného státu, v souladu s odstavcem 1, pokud jde o doby pojištění získané podle právních předpisů jiných členských států.

3. Jestliže se podle právních předpisů členského státu částka dávek určuje s přihlédnutím k existenci rodinných příslušníků jiných než dětí, bere příslušná instituce uvedeného členského státu též v úvahu ty rodinné příslušníky dotyčné osoby, kteří mají bydliště na území jiného členského státu, jako by měli bydliště na území příslušného státu.

Článek 48

Doby pojištění kratší než jeden rok

1. Aniž je dotčen čl. 46 odst. 2, není instituce členského státu povinna poskytovat dávky na základě dob pojištění získaných podle právních předpisů uvedeného členského státu, jestliže jejich celková délka nedosahuje jednoho roku a jestliže podle uvedených právních předpisů se nárok na dávku nezískává pouze na základě těchto dob.

2. Příslušná instituce každého z ostatních dotčených členských států bere v úvahu doby uvedené v odstavci 1 pro účely uplatňování čl. 46 odst. 2, s výjimkou písmena b).

3. Pokud by použití odstavce 1 mělo za následek, že se všechny instituce dotčených států zbaví povinnosti dávky poskytovat, přiznávají se dávky výhradně podle právních předpisů posledního z těchto států, jehož podmínky jsou splněny, jako by všechny doby pojištění získané a vzaté v úvahu v souladu s čl. 45 odst. 1 a 2 byly získány podle právních předpisů uvedeného státu.

Článek 49

Výpočet dávek, pokud dotyčná osoba současně nesplňuje podmínky stanovené všemi právními předpisy, podle nichž byly získány doby pojištění

1. Jestliže v dané době dotyčná osoba nesplňuje podmínky pro poskytování dávek stanovené všemi právními předpisy členských

států, jimž podléhala, případně s přihlédnutím k článku 45, ale splňuje podmínky pouze jednoho nebo více z nich, použijí se tato ustanovení:

a) každá z příslušných instituce uplatňující právní předpisy, jejichž podmínky jsou splněny, vypočítá náležející částku dávky v souladu s článkem 46;

b) avšak

i) jestliže dotyčná osoba splňuje podmínky právních předpisů alespoň dvou členských států, aniž je třeba přihlížet k dobám pojištění získaným podle právních předpisů, jejichž podmínky nejsou splněny, nevezmou se tyto doby v úvahu pro účely čl. 46 odst. 2;

ii) jestliže dotyčná osoba splňuje pouze podmínky právních předpisů jednoho členského státu, aniž je třeba přihlížet k dobám pojištění získaným podle právních předpisů, jejichž podmínky nejsou splněny, vypočítá se částka náležející dávky pouze podle těch právních předpisů, jejichž podmínky jsou splněny, s přihlédnutím pouze k dobám získaným podle uvedených právních předpisů.

2. Dávka nebo dávky poskytované podle právních předpisů jednoho nebo více příslušných členských států, jsou v případě uvedeném v odstavci 1 automaticky znovu vypočteny v souladu s článkem 46, podle toho, jak jsou splněny podmínky požadované právními předpisy jednoho nebo více členských států, kterým podléhala dotyčná osoba, případně s přihlédnutím k článku 45.

3. Nový výpočet se provede automaticky podle odstavce 1, aniž je dotčen čl. 40 odst. 2, pokud podmínky požadované dotyčnými právními předpisy jednoho nebo více členských států přestanou být plněny.

Článek 50

Přiznání doplatku, pokud celková částka dávek náležejících podle právních předpisů různých členských států nedosahuje minima stanoveného právními předpisy státu, na jehož území má příjemce bydliště

Příjemci dávek, na něž se vztahuje tato kapitola, nesmí být ve státě, na jehož území má bydliště a podle jehož právních předpisů se mu má dávka vyplácet, přiznána dávka nižší, než je minimální dávka stanovená uvedenými právními předpisy za dobu pojištění, která se rovná všem dobám pojištění vzatým v úvahu pro vyplácení podle předchozích článků. Příslušná

instituce uvedeného státu mu případně vyplácí po celou dobu bydlení na jeho území doplatek rovnající se rozdílu mezi celkovou částkou dávek náležejících podle této kapitoly a částkou minimální dávky.

Článek 51

Valorizace a nový výpočet dávek

1. Jestliže se z důvodu zvýšení životních nákladů nebo změn v úrovni mezd nebo platů nebo z jiných důvodů pro přizpůsobení upravují dávky příslušných členských států stanoveným procentem nebo částkou, musí být toto procento nebo částka přímo uplatněny na dávky určené podle článku 46, aniž je nutné provést nový výpočet podle uvedeného článku.

2. Naproti tomu změní-li se způsob stanovení dávek nebo pravidla pro výpočet dávek, provede se nový výpočet podle článku 46.

KAPITOLA 4

PRACOVNÍ ÚRAZY A NEMOCI Z POVOLÁNÍ

Oddíl 1

Nárok na dávky

Článek 52

Bydliště v jiném členském státě, než je příslušný stát – Obecná pravidla

Pracovník, který má bydliště na území jiného členského státu, než je příslušný stát, a který utrpí pracovní úraz nebo u nějž je zjištěna nemoc z povolání, obdrží ve státě, ve kterém má bydliště,

- věcné dávky poskytované na účet příslušné instituce institucí místa bydliště v souladu s jí uplatňovanými právními předpisy, jako by u ní byl pojištěn;
- peněžité dávky poskytované příslušnou institucí v souladu s jí uplatňovanými právními předpisy. Na základě dohody mezi příslušnou institucí a institucí místa bydliště však mohou být tyto dávky poskytovány institucí místa bydliště na účet příslušné instituce v souladu s právními předpisy příslušného státu.

Článek 53

Příhraniční pracovníci – Zvláštní pravidlo

Příhraniční pracovník může získat dávky také na území příslušného státu. Tyto dávky poskytuje příslušná instituce podle právních předpisů uvedeného státu, jako by tam měl pracovník bydliště.

Článek 54

Pobyt v příslušném státě nebo přemístění bydliště do příslušného státu

1. Pracovník, na kterého se vztahuje článek 52 a který pobývá na území příslušného státu, pobírá dávky v souladu s právními předpisy uvedeného státu, i když pobíral dávky už před tímto pobytem. Toto ustanovení se však nevztahuje na příhraniční pracovníky.

2. Pracovník, na kterého se vztahuje článek 52 a který přemístí své bydliště na území příslušného státu, pobírá dávky v souladu s právními předpisy uvedeného státu, i když pobíral dávky už před přemístěním svého bydliště.

Článek 55

Pobyt mimo příslušný stát – Návrat nebo přemístění bydliště do jiného členského státu po utrpění pracovního úrazu nebo onemocnění nemocí z povolání – Potřeba odjet do jiného členského státu za účelem vhodného léčení

1. Pracovník, který utrpí pracovní úraz nebo u nějž je zjištěna nemoc z povolání a

a) který pobývá na území jiného členského státu, než je příslušný stát nebo

b) který poté, co získal nárok na dávky na účet příslušné instituce, získá povolení od uvedené instituce vrátit se na území členského státu, kde má bydliště, nebo přemístit své bydliště na území jiného členského státu nebo

c) který získá povolení od této příslušné instituce odjet na území jiného členského státu za účelem léčení vhodného pro jeho zdravotní stav,

má nárok

i) na věcné dávky poskytované na účet příslušné instituce institucí místa pobytu nebo bydliště v souladu s jí uplatňovanými právními předpisy, jako by u ní byl pojištěn, avšak doba, po

kteřou jsou tyto dávky poskytovány, se řídí právními předpisy příslušného státu;

- ii) na peněžité dávky poskytované příslušnou institucí v souladu s jí uplatňovanými právními předpisy. Na základě dohody mezi příslušnou institucí a institucí místa pobytu nebo bydliště však může tyto dávky poskytovat instituce místa bydliště na účet příslušné instituce v souladu s právními předpisy příslušného státu.

2. Povolení požadované podle odst. 1 písm. b) může být odmítnuto, jen když je zjištěno, že by přesun dotyčné osoby ohrozil její zdravotní stav nebo léčení.

Povolení požadované podle odst. 1 písm. c) nelze odmítnout, pokud není možné poskytnout dotyčné osobě vhodné léčení na území členského státu, kde má bydliště.

Článek 56

Úrazy během cesty

Úrazy během cesty, ke kterým dojde na území členského státu jiného než je příslušný stát, se posuzují, jako by k nim došlo na území příslušného státu.

Článek 57

Dávky pro případ nemoci z povolání, pokud byla dotyčná osoba vystavena stejnému riziku v několika členských státech

1. Pokud osoba, u které je zjištěna nemoc z povolání, vykonávala činnost způsobitou vyvolat uvedenou nemoc podle právních předpisů dvou nebo více členských států, jsou dávky, o které může tato osoba nebo pozůstalí po ní žádat, přiznávány výhradně podle právních předpisů posledního z těch států, jejichž podmínky byly splněny, případně s přihlédnutím k odstavcům 2 až 5.

2. Je-li podle právních předpisů členského státu poskytování dávek v případě nemoci z povolání podmíněno tím, že nemoc byla poprvé lékařsky zjištěna na jeho území, považuje se tato podmínka za splněnou, byla-li nemoc poprvé zjištěna na území jiného členského státu.

3. V případě sklerogenické pneumokoniózy se použijí tato ustanovení:

a) je-li podle právních předpisů členského státu poskytování dávek v případě nemoci z povolání podmíněno tím, že dotyčná nemoc byla zjištěna do určité doby po skončení poslední činnosti způsobilé ji vyvolat, vezme příslušná instituce uvedeného státu při kontrole doby, kdy byla tato činnost vykonávána, v nezbytné míře v úvahu podobné činnosti vykonávané podle právních předpisů kteréhokoli jiného členského státu, jako by byly vykonávány podle předpisů dříve uvedeného státu;

b) je-li podle právních předpisů členského státu poskytování dávek v případě nemoci z povolání podmíněno tím, že činnost způsobilá vyvolat nemoc byla vykonávána po určitou dobu, vezme příslušná instituce uvedeného státu v nezbytné míře v úvahu dobu, po které byla tato činnost vykonávána podle předpisů jiného členského státu, jako by byla vykonávána podle předpisů dříve uvedeného státu;

c) náklady na peněžité dávky včetně nákladů na důchody se rozdělují mezi příslušné instituce členských států, na jejichž území dotyčná osoba vykonávala činnost způsobilou ji vyvolat. Toto rozdělení se provede na základě poměru mezi délkou dob důchodového pojištění získaných podle právních předpisů každého ze států k celkové délce dob důchodového pojištění získaných podle právních předpisů všech těchto států v den, kdy bylo zahájeno poskytování dávek.

4. Rada určí jednomyslně na návrh Komise nemoci z povolání, na které se rozšíří oblast působnosti odstavce 3.

Článek 58

Výpočet peněžitých dávek

1. Příslušná instituce členského státu, jehož právní předpisy stanoví, že výpočet peněžitých dávek je založen na průměrné mzdě nebo platu, určí tuto průměrnou mzdu nebo plat výlučně na základě mezd nebo platů zaznamenaných během dob získaných podle uvedených právních předpisů.

2. Příslušná instituce členského státu, jehož právní předpisy stanoví, že výpočet peněžitých dávek je založen na paušální mzdě nebo platu, bere v úvahu výlučně paušální mzdu nebo plat nebo případně průměr paušálních mezd nebo platů odpovídajících dobám získaným podle uvedených právních předpisů.

3. Příslušná instituce členského státu, jehož právní předpisy stanoví, že výše peněžitých dávek závisí na počtu rodinných příslušníků, bere v úvahu i ty rodinné příslušníky dotyčné osoby, kteří mají bydliště na území jiného členského státu, jako by měli bydliště na území příslušného státu.

Článek 59

Náklady na převoz osoby, která utrpí pracovní úraz nebo u které je zjištěna nemoc z povolání

1. Příslušná instituce členského státu, jehož právní předpisy stanoví úhradu nákladů na převoz osoby, která utrpí pracovní úraz nebo u které je zjištěna nemoc z povolání, buď do místa jejího bydliště, nebo do nemocnice, uhradí tyto náklady do odpovídajícího místa na území jiného členského státu, kde má osoba bydliště, za předpokladu, že tento převoz předem povolí; přitom náležitě přihlíží k důvodům, které převoz ospravedlňují. Povolení není vyžadováno v případě příhraničních pracovníků.

2. Příslušná instituce členského státu, jehož právní předpisy stanoví náklady na převoz těla osoby, která utrpí smrtelný pracovní úraz, na místo pohřbu, uhradí tyto náklady v souladu s jí uplatňovanými právními předpisy na odpovídající místo na území jiného členského státu, kde měla osoba bydliště v době úrazu.

Oddíl 2

Zhoršení nemoci z povolání, pro kterou byla dávka přiznána

Článek 60

1. V případě zhoršení nemoci z povolání, pro kterou pracovník pobíral nebo pobírá dávku podle právních předpisů členského státu, se použijí tato pravidla:

a) nevykonával-li pracovník po dobu pobírání dávek zaměstnání podle právních předpisů jiného členského státu, způsobilé vyvolat nebo zhoršit příslušné nemoci, je příslušná instituce

prvního státu povinna uhradit náklady na dávky podle jí uplatňovaných právních předpisů, s přihlédnutím ke zhoršení;

b) vykonával-li pracovník po dobu pobírání dávek takové zaměstnání podle právních předpisů jiného členského státu, je příslušná instituce prvního členského státu povinna uhradit náklady na dávky podle jí uplatňovaných právních předpisů bez přihlédnutí ke zhoršení. Příslušná instituce druhého členského státu přizná pracovníkovi doplatek, jehož částka se rovná rozdílu mezi částkou dávky náležející po zhoršení a částkou, která by byla náležela před zhoršením podle jí uplatňovaných právních předpisů, jako by tato nemoc z povolání nastala podle právních předpisů uvedeného státu;

c) nemá-li v případě uvedeném v písmenu b) pracovník trpící sklerogenickou pneumokoniózou nebo nemocí určenou podle čl. 57 odst. 4 nárok na dávky podle právních předpisů druhého státu, je příslušná instituce prvního státu povinna poskytovat dávky podle jí uplatňovaných právních předpisů s přihlédnutím ke zhoršení. Příslušná instituce druhého státu však uhradí náklady rozdílu mezi částkou peněžitých dávek, včetně důchodů náležejících od příslušné instituce prvního státu s přihlédnutím ke zhoršení a částkou odpovídajících dávek, které náležely před zhoršením.

2. Pokud zhoršení nemoci z povolání vede k uplatnění čl. 57 odst. 3 písm. c), použijí se tato ustanovení:

a) příslušná instituce, která poskytla dávky podle čl. 57 odst. 1, je povinna poskytovat dávky podle jí uplatňovaných právních předpisů, s přihlédnutím ke zhoršení;

b) náklady na peněžité dávky, včetně důchodů, jsou nadále děleny mezi instituce, které se dělily o náklady na původní dávky v souladu s čl. 57 odst. 3 písm. c). Pokud však dotyčná osoba znovu vykonávala činnost způsobilou vyvolat nebo zhoršit tuto nemoc z povolání, buď podle právních předpisů jednoho z členských států, ve kterém již vykonávala činnost stejné povahy, nebo podle právních předpisů jiného členského státu, uhradí příslušný orgán takového státu náklady rozdílu mezi částkou dávek náležejících s přihlédnutím ke zhoršení a dávek, které náležely před zhoršením.

Oddíl 3

Různá ustanovení

Článek 61

Pravidla pro přihlédnutí k zvláštnostem některých právních předpisů

1. Není-li žádné pojištění pro případ pracovních úrazů nebo nemocí z povolání na území členského státu, kde se pracovník právě nalézá, nebo existuje-li takové pojištění, ale není žádná instituce příslušná pro poskytování věcných dávek, poskytne tyto dávky instituce místa pobytu nebo bydliště příslušná pro poskytování věcných dávek v nemoci.

2. Pokud právní předpisy příslušného státu podmiňují poskytování bezplatných věcných dávek použitím lékařské služby organizované zaměstnavatelem, má se za to, že věcné dávky poskytnuté v případech uvedených v článku 52 a čl. 55 odst. 1 jsou poskytnuty takovou lékařskou službou.

3. Pokud právní předpisy příslušného státu zahrnují systém týkající se povinností zaměstnavatele, má se za to, že věcné dávky poskytnuté v případech uvedených v článku 52 a čl. 55 odst. 1 jsou poskytnuty na žádost příslušné instituce.

4. Pokud systém příslušného státu týkající se náhrad za pracovní úrazy není svou povahou systémem povinného pojištění, poskytuje věcné dávky přímo zaměstnavatel nebo příslušný pojistitel.

5. Pokud právní předpisy členského státu výslovně nebo mlčky stanoví, že k pracovním úrazům nebo nemocím z povolání, k nimž došlo nebo které byly zjištěny dříve, se přihlíží při zjišťování stupně pracovní neschopnosti, bere příslušná instituce tohoto státu též v úvahu pracovní úrazy nebo nemoci z povolání, k nimž došlo nebo které byly zjištěny dříve podle právních předpisů jiného členského státu, jako by k nim došlo nebo byly zjištěny podle jím uplatňovaných právních předpisů.

Článek 62

Systém uplatňovaný, pokud v zemi pobytu nebo bydliště existuje několik systémů – Maximální délka poskytování dávek

1. Jestliže právní předpisy země pobytu nebo bydliště zahrnují více systémů pojištění, použijí se na pracovníky, na které se

vztahuje článek 52 nebo čl. 55 odst. 1, ustanovení systému pro dělníky v ocelářském průmyslu. Zahrnují-li však uvedené právní předpisy zvláštní systém pro pracovníky v dolech nebo v podobných provozech, použijí se na tuto kategorii pracovníků ustanovení uvedeného systému, pokud je instituce místa pobytu nebo bydliště, kterému tito pracovníci předkládají své nároky, příslušná k uplatňování uvedeného systému.

2. Jestliže právní předpisy členského státu stanoví maximální dobu, po kterou mohou být dávky poskytovány, může instituce, která uvedené právní předpisy uplatňuje, vzít v úvahu všechny doby, po které již dávky poskytovala instituce jiného členského státu.

Oddíl 4

Náhrady mezi institucemi

Článek 63

1. Příslušná instituce je povinna nahradit částku za věcné dávky poskytnuté na její účet podle článku 52 a čl. 55 odst. 1.

2. Náhrady uvedené v odstavci 1 se určují a provádějí postupem stanoveným prováděcím nařízením uvedeným v článku 97 po prokázání skutečných výdajů.

3. Dva nebo více členských států nebo příslušné úřady těchto států mohou stanovit jiné způsoby náhrady nebo se zříci náhrad mezi institucemi, které podléhají jejich pravomoci.

KAPITOLA 5

POHŘEBNÉ

Článek 64

Sčítání dob pojištění

Příslušná instituce členského státu, jehož právní předpisy podmiňují získání, zachování nebo opětné nabytí nároku na pohřebné získáním dob pojištění, přihlíží v nezbytné míře k dobám pojištění získaným podle právních předpisů kteréhokoli jiného členského státu, jako by byly získány podle jím uplatňovaných právních předpisů.

Článek 65

Nárok na pohřebné, pokud k úmrtí dojde nebo pokud má osoba oprávněná bydliště v jiném členském státě, než je příslušný stát

1. Jestliže pracovník, důchodce nebo žadatel o důchod anebo rodinný příslušník těchto osob zemře na území jiného členského státu, než je příslušný stát, má se za to, že k úmrtí došlo na území příslušného státu.
2. Příslušná instituce je povinna poskytnout pohřebné náležející podle jí uplatňovaných právních předpisů, i když má oprávněná osoba bydliště na území jiného členského státu, než je příslušný stát.
3. Odstavce 1 a 2 se vztahují i na případy, kdy k úmrtí dojde v důsledku pracovního úrazu nebo nemoci z povolání.

Článek 66

Poskytnutí dávek v případě úmrtí důchodce, který měl bydliště v jiném členském státě, než je stát, jehož instituce byla příslušná pro poskytování věcných dávek

V případě úmrtí důchodce, který měl nárok na důchod náležející podle právních předpisů jednoho členského státu nebo na důchody náležející podle právních předpisů dvou nebo více členských států, jestliže měl tento důchodce bydliště na území jiného členského státu, než je členský stát, jehož instituce byla příslušná poskytovat mu věcné dávky podle článku 28, vyplátí pohřebné náležející podle právních předpisů uplatňovaných uvedenou institucí tato instituce na vlastní účet, jako by měl dotyčný důchodce v době svého úmrtí bydliště na území členského státu uvedené instituce.

Předchozí pododstavec se použije obdobně na rodinné příslušníky důchodce.

získáním dob pojištění, přihlíží v nezbytné míře k dobám pojištění a zaměstnání získaným podle právních předpisů kteréhokoli jiného členského státu, jako by to byly doby pojištění získané podle jí uplatňovaných právních předpisů, avšak za podmínky, že by se doby zaměstnání započítávaly jako doby pojištění, kdyby byly získány podle uvedených právních předpisů.

2. Příslušná instituce členského státu, jehož právní předpisy podmiňují získání, zachování nebo opětné nabytí nároků na dávky získáním dob zaměstnání, přihlíží v nezbytné míře k dobám pojištění nebo zaměstnání získaným podle právních předpisů kteréhokoli jiného členského státu, jako by to byly doby zaměstnání získané podle jí uplatňovaných právních předpisů.

3. S výjimkou případů uvedených v čl. 71 odst. 1 písm. a) bodě ii) a písm. b) bodě ii) se odstavce 1 a 2 použijí pod podmínkou, že dotyčná osoba naposled získala

— v případě odstavce 1 doby pojištění,

— v případě odstavce 2 doby zaměstnání

v souladu s právními předpisy, na jejichž základě jsou dávky požadovány.

4. Pokud délka dob, po kterou mohou být dávky poskytovány, závisí na délce dob pojištění nebo zaměstnání, použijí se odstavce 1 nebo 2.

Článek 68

KAPITOLA 6

NEZAMĚSTNANOST

Oddíl 1

Společná ustanovení

Článek 67

Sčítání dob pojištění nebo zaměstnání

1. Příslušná instituce členského státu, jehož právní předpisy podmiňují získání, zachování nebo opětné nabytí nároků na dávky

Výpočet dávek

1. Příslušná instituce členského státu, jehož právní předpisy stanoví, že se výpočet dávek zakládá na výši dřívější mzdy nebo platu, bere v úvahu výhradně mzdu nebo plat, které dotyčná osoba pobírala v posledním zaměstnání na území uvedeného státu. Pokud však byla dotyčná osoba ve svém posledním zaměstnání méně než čtyři týdny, vypočítají se dávky na základě obvyklé mzdy nebo platu odpovídajícího v místě, kde má nezaměstnaná osoba bydliště nebo kde pobývá, stejnému nebo podobnému zaměstnání, jako bylo její poslední zaměstnání na území jiného členského státu.

2. Příslušná instituce členského státu, jehož právní předpisy stanoví, že výše dávek závisí na počtu rodinných příslušníků, bere

v úvahu též rodinné příslušníky dotyčné osoby, kteří mají bydliště na území jiného členského státu, jako by měli bydliště na území příslušného státu. Toto ustanovení se nepoužije, jestliže v zemi bydliště rodinných příslušníků má jiná osoba nárok na dávky v nezaměstnanosti, při jejichž výpočtu se přihlíží k rodinným příslušníkům.

Oddíl 2

Nezaměstnané osoby odcházející do jiného členského státu, než je příslušný stát

Článek 69

Podmínky a omezení pro zachování nároku na dávky

1. Pracovník, který je nezaměstnaný, který splňuje podmínky právních předpisů některého členského státu pro vznik nároku na dávky a který odchází do jednoho nebo více jiných členských států s cílem hledat zaměstnání, si zachovává nárok na tyto dávky za těchto podmínek a s těmito omezeními:

- a) před odjezdem musí být zapsán do evidence uchazečů o zaměstnání a musí zůstat k dispozici službám zaměstnanosti příslušného státu po dobu nejméně čtyř týdnů poté, co se stane nezaměstnaným. Příslušné služby nebo instituce však mohou povolit jeho odjezd před uplynutím této doby;
- b) musí být zapsán do evidence uchazečů o zaměstnání službám zaměstnanosti každého členského státu, do kterého přijede, a podřídit se tam kontrole. Tato podmínka se považuje za splněnou, pokud jde o dobu před zapsáním, jestliže se dotyčná osoba zapíše sedm dnů po dni, kdy přestane být k dispozici službám zaměstnanosti ve státu, který opustí. Ve výjimečných případech mohou příslušné služby nebo instituce tuto lhůtu prodloužit;
- c) nárok na dávky je zachován po dobu nejvýše tří měsíců ode dne, kdy dotyčná osoba přestane být k dispozici službám zaměstnanosti státu, který opustí, za předpokladu, že celkové trvání pobírání dávek nepřekročí trvání, po které měla nárok na dávky podle právních předpisů uvedeného státu. V případě sezónního pracovníka je toto trvání navíc omezeno dobou zbývajících do konce sezóny, na kterou byl najat.

2. Jestliže se dotyčná osoba vrátí do příslušného státu před uplynutím doby, po kterou má nárok na dávky podle odst. 1 písm. c),

trvá její nárok na dávky podle právních předpisů uvedeného státu dál; nevrátí-li se tam před uplynutím této doby, ztrácí veškeré nároky na dávky podle právních předpisů příslušného státu. Ve výjimečných případech mohou příslušné služby nebo instituce tuto lhůtu prodloužit.

3. Odstavce 1 se lze dovolat jen jednou mezi dvěma dobami zaměstnání.

4. Pokud je příslušným státem Belgie, získá nezaměstnaná osoba, která se tam vrátí po uplynutí lhůty tří měsíců stanovené v odst. 1 písm. c), znovu nárok na dávky v této zemi až poté, co tam je zaměstnána po dobu nejméně tří měsíců.

Článek 70

Poskytování dávek a náhrad

1. V případech uvedených v čl. 69 odst. 1 poskytuje dávky instituce každého členského státu, do kterého nezaměstnaná osoba přijede za účelem hledání zaměstnání.

Příslušná instituce členského státu, jehož právním předpisům pracovník podléhal v době svého posledního zaměstnání, je povinna nahradit částku těchto dávek.

2. Náhrady uvedené v odstavci 1 se určují a provádějí postupem stanoveným prováděcím nařízením uvedeným v článku 97, buď na základě prokázaných skutečných výdajů, nebo paušální částkou.

3. Dva nebo více členských států nebo příslušné úřady těchto států mohou stanovit jiné způsoby náhrady nebo vyplácení nebo se mohou zříci všech náhrad mezi institucemi, které podléhají jejich pravomoci.

Oddíl 3

Nezaměstnané osoby, které během svého posledního zaměstnání měly bydliště v jiném členském státě, než je příslušný stát

Článek 71

1. Nezaměstnaná osoba, která měla během svého posledního zaměstnání bydliště na území jiného členského

státu, než je příslušný stát, obdrží dávky podle těchto ustanovení:

a) i) příhraniční pracovník, který má zkrácenou pracovní dobu nebo je přechodně nezaměstnaný v podniku, který jej zaměstnává, obdrží dávky podle právních předpisů příslušného státu, jako by měl bydliště na území uvedeného státu; tyto dávky mu poskytuje příslušná instituce;

ii) příhraniční pracovník, který je nezaměstnaný, obdrží dávky podle právních předpisů členského státu, na jehož území má bydliště, jako by podléhal uvedeným právním předpisům v době, kdy byl naposled zaměstnán; tyto dávky poskytuje instituce místa bydliště na vlastní účet;

b) i) pracovník jiný než příhraniční pracovník, který má zkrácenou pracovní dobu, je přechodně nezaměstnaný nebo nezaměstnaný a zůstává k dispozici svému zaměstnavateli nebo službám zaměstnanosti na území příslušného státu, obdrží dávky podle právních předpisů uvedeného státu, jako by měl bydliště na jeho území; tyto dávky poskytuje příslušná instituce;

ii) pracovník jiný než příhraniční pracovník, který je nezaměstnaný a který je k dispozici službám zaměstnanosti na území členského státu, ve kterém má bydliště, nebo který se vrátí na toto území, obdrží dávky podle právních předpisů uvedeného státu, jako by tam byl naposled zaměstnán, instituce místa bydliště poskytuje tyto dávky na vlastní účet. Získal-li však takový pracovník nárok na dávky na účet příslušné instituce členského státu, jehož právním předpisům naposled podléhal, obdrží dávky podle článku 69. Výplata dávek podle právních předpisů státu, ve kterém má nezaměstnaná osoba bydliště, je pozastavena pro všechny doby, za které může podle článku 69 uplatnit nárok na dávky podle právních předpisů, kterým naposled podléhala.

2. Nezaměstnaná osoba nemůže uplatňovat nárok na dávky podle právních předpisů členského státu, na jehož území má bydliště, pokud má nárok na dávky na základě odst. 1 písm. a) bodu i) nebo písm. b) bodu i).

KAPITOLA 7

RODINNÉ DÁVKY A PŘÍDAVKY PRO PRACOVNÍKY A NEZAMĚSTNANÉ OSOBY

Oddíl 1

Společná ustanovení

Článek 72

Sčítání dob zaměstnání

Pokud právní předpisy členského státu podmiňují získání nároku na dávky získáním dob zaměstnání, přihlíží příslušná instituce uvedeného státu v nezbytné míře k dobám zaměstnání získaným v kterémkoli jiném členském státě, jako by byly získány podle již uplatňovaných právních předpisů.

Oddíl 2

Pracovníci a nezaměstnané osoby, jejichž rodinní příslušníci mají bydliště v jiném členském státě, než je příslušný stát

Článek 73

Pracovníci

1. Pracovník podléhající právním předpisům členského státu jiného než Francie má nárok pro rodinné příslušníky, kteří mají bydliště v jiném členském státě, na rodinné dávky stanovené právními předpisy prvního členského státu, jako by měli bydliště na jeho území.

2. Pracovník podléhající francouzským právním předpisům má nárok pro rodinné příslušníky s bydlištěm na území jiného členského státu, než je Francie, na rodinné přídatky stanovené právními předpisy členského státu, na jehož území mají rodinní příslušníci bydliště; pracovník musí splňovat podmínky týkající se zaměstnání, kterými francouzské právními předpisy podmiňují nárok na takové dávky.

3. Pracovník, který podléhá francouzským právním předpisům na základě čl. 14 odst. 1 písm. a), má však nárok na rodinné dávky stanovené francouzskými právními předpisy a určené v příloze V s ohledem na jeho rodinné příslušníky, kteří jej doprovázejí na území členského státu, kam je vyslán.

Článek 74

Nezaměstnané osoby

1. Nezaměstnaná osoba pobírající dávky v nezaměstnanosti podle právních předpisů členského státu jiného než Francie má nárok pro své rodinné příslušníky s bydlištěm na území jiného členského státu, na rodinné dávky stanovené právními předpisy dříve uvedeného členského státu, jako by měli bydliště na jeho území.

2. Nezaměstnaná osoba pobírající dávky v nezaměstnanosti podle francouzských právních předpisů má nárok pro své rodinné příslušníky s bydlištěm na území jiného členského státu, než je Francie, na rodinné přídavky stanovené právními předpisy státu, na jehož území tito rodinní příslušníci mají bydliště.

Článek 75

Poskytování dávek a náhrad

1. a) Rodinné dávky v případech uvedených v čl. 73 odst. 1 a 3 poskytuje příslušná instituce státu, jehož právním předpisům pracovník podléhá, a v případech uvedených v čl. 74 odst. 1 příslušná instituce státu, podle jehož právních předpisů nezaměstnaná osoba pobírá dávky v nezaměstnanosti. Dávky jsou poskytovány v souladu s předpisy uplatňovanými těmito institucemi bez ohledu na to, zda fyzická nebo právnická osoba, jíž se tyto dávky vyplácejí, pobývá či má bydliště nebo sídlo na území příslušného státu nebo na území jiného členského státu;

b) pokud však osoba, které by měly být rodinné dávky vypláceny, nevyužívá tyto dávky na výživu rodinných příslušníků, poskytuje příslušná instituce tyto dávky se zprošťujícími účinky fyzické nebo právnické osobě, která se o rodinné příslušníky skutečně stará, na žádost a prostřednictvím instituce místa jejich bydliště nebo instituce zřízení nebo subjektu určeného k tomuto účelu příslušným úřadem země jejich bydliště;

c) dva nebo více členských států se mohou dohodnout v souladu s článkem 8, aby příslušná instituce poskytovala rodinné dávky náležející podle právních předpisů jednoho nebo více těchto států fyzickým nebo právnickým osobám, které se o rodinné příslušníky skutečně starají, buď přímo, nebo prostřednictvím instituce místa jejich bydliště.

2. a) Rodinné přídavky poskytuje v případech uvedených v čl. 73 odst. 2 a čl. 74 odst. 2 instituce místa bydliště rodinných příslušníků v souladu s jí uplatňovanými právními předpisy;

b) musí-li však být podle uvedených právních předpisů přídavky poskytovány pracovníkovi, vyplácí instituce uvedená v předchozím pododstavci tyto přídavky fyzické nebo právnické osobě, která se o rodinné příslušníky skutečně stará v místě jejich bydliště, nebo v případě potřeby přímo rodinným příslušníkům;

c) příslušná instituce nahradí plnou výši přídavků poskytnutých v souladu s předchozími pododstavci. Náhrady se určují a provádějí postupy stanovenými prováděcím nařízením uvedeným v článku 97.

Článek 76

Pravidla přednosti v případě souběhu nároku na rodinné dávky nebo rodinné přídavky podle článků 73 a 74 z důvodu výkonu výdělečné činnosti v zemi bydliště rodinných příslušníků

Nárok na rodinné dávky nebo rodinné přídavky podle článků 73 a 74 může být pozastaven, jestliže z důvodu výkonu výdělečné činnosti rodinné dávky nebo rodinné přídavky náležejí také podle právních předpisů členského státu, na jehož území mají rodinní příslušníci bydliště.

KAPITOLA 8

DÁVKY PRO VYŽIVOVANÉ DĚTI DŮCHODCŮ A PRO SIROTKY

Článek 77

Vyživované děti důchodců

1. Pro účely tohoto článku se „dávkami“ rozumějí rodinné přídavky pro osoby pobírající důchody v případě stáří, invalidity nebo pracovních úrazů nebo nemocí z povolání, a zvýšení nebo doplatky k takovýmto důchodům stanovené s ohledem na děti těchto důchodců, s výjimkou doplateků přiznaných podle systémů pojištění pracovních úrazů a nemocí z povolání.

2. Dávky se poskytují podle následujících pravidel, bez ohledu na to, na území kterého členského státu mají důchodce nebo děti bydliště:

- a) důchodci, který pobírá důchod jen podle právních předpisů jednoho členského státu, v souladu s právními předpisy členského státu příslušného pro důchod;
- b) důchodci, který pobírá důchod podle právních předpisů více členských států,
 - i) v souladu s právními předpisy kteréhokoli z těchto států, ve kterém má bydliště, jestliže byl nárok na některou z dávek uvedených v odstavci 1 získán podle právních předpisů uvedeného státu, případně s přihlédnutím k čl. 79 odst. 1 písm. a), nebo
 - ii) v ostatních případech v souladu s právními předpisy členského státu, podle kterých získal nejdelší dobu pojištění, jestliže byl nárok na některou z dávek uvedených v odstavci 1 získán podle uvedených právních předpisů, případně s přihlédnutím k čl. 79 odst. 1 písm. a); jestliže podle uvedených právních předpisů nebyl získán žádný nárok na dávku, zkoumají se podmínky pro získání tohoto nároku podle právních předpisů ostatních dotčených členských států v sestupném pořadí podle délky dob pojištění získaných podle právních předpisů těchto členských států.

Článek 78

Sirotci

1. Pro účely tohoto článku se „dávkami“ rozumějí rodinné přídavky a případně doplňující nebo zvláštní přídavky pro sirotky a sirotčí důchody, s výjimkou těch, které byly přiznány podle systémů pojištění pracovních úrazů a nemocí z povolání.

2. Sirotčí dávky se přiznávají podle následujících pravidel, bez ohledu na členský stát, na jehož území má sirotek nebo fyzická nebo právnická osoba, která se o něj skutečně stará, bydliště nebo sídlo:

- a) sirotkovi po zemřelém pracovníkovi, který podléhal právním předpisům jen jednoho členského státu, v souladu s právními předpisy uvedeného státu;
- b) sirotkovi po zemřelém pracovníkovi, který podléhal právním předpisům více členských států,

- i) v souladu s právními předpisy členského státu, na jehož území má sirotek bydliště, jestliže byl nárok na některou z dávek uvedených v odstavci 1 získán podle právních předpisů uvedeného státu, případně s přihlédnutím k čl. 79 odst. 1 písm. a), nebo
- ii) v ostatních případech v souladu s právními předpisy členského státu, podle kterých zemřelý pracovník získal nejdelší dobu pojištění, jestliže byl nárok na některou z dávek uvedených v odstavci 1 získán podle právních předpisů uvedeného státu, případně s přihlédnutím k čl. 79 odst. 1 písm. a); jestliže podle uvedených právních předpisů nebyl získán žádný nárok na dávku, zkoumají se podmínky pro získání tohoto nároku podle právních předpisů ostatních dotčených členských států v sestupném pořadí podle délky dob pojištění získaných podle právních předpisů těchto členských států.

Právní předpisy členského státu použitelné na poskytování dávek uvedených v článku 77 ve prospěch dětí důchodce však zůstanou použitelné po úmrtí tohoto důchodce, pokud jde o poskytování dávek sirotkům po něm.

Článek 79

Společná ustanovení pro vyživované děti důchodců a pro sirotky

1. Dávky ve smyslu článků 77 a 78 se poskytují v souladu s právními předpisy určenými na základě uvedených článků institucí příslušnou pro uplatňování uvedených právních předpisů a na jeho účet, jako by důchodce nebo zemřelý pracovník podléhal jen právním předpisům příslušného státu.

Avšak

- a) jestliže uvedené právní předpisy stanoví, že získání, zachování nebo opětné nabytí nároku na dávky závisí na délce dob pojištění nebo zaměstnání, určí se tato délka dob případně s přihlédnutím k článku 45 nebo článku 72;
- b) jestliže uvedené právní předpisy stanoví, že se výše dávek vypočítá na základě výše důchodu nebo že závisí na délce dob pojištění, vypočítá se výše těchto dávek na základě teoretické výše určené v souladu s čl. 46 odst. 2.

2. V případě, že by se následkem použití pravidla stanoveného v čl. 77 odst. 2 písm. b) bodu ii) a čl. 78 odst. 2 písm. b) bodu ii) stalo příslušnými několik států, protože délka dob pojištění by byla stejná, přiznají se dávky ve smyslu článků 77 nebo 78 v souladu s právními předpisy toho státu, jimž pracovník podléhal naposledy.

3. Nárok na dávky náležející podle odstavce 2 a článků 77 a 78 se zastaví, jestliže děti získají nárok na rodinné dávky nebo na rodinné přídatky podle právních předpisů některého členského státu na základě výkonu výdělečné činnosti. V tom případě je dotyčná osoba považována za rodinného příslušníka pracovníka.

HLAVA IV

SPRÁVNÍ KOMISE PRO SOCIÁLNÍ ZABEZPEČENÍ MIGRUJÍCÍCH PRACOVNÍKŮ

Článek 80

Složení a postup práce

1. Při Komisi Evropských společenství se zřizuje Správní komise pro sociální zabezpečení migrujících pracovníků (dále jen „správní komise“), jež se skládá ze zástupců vlád všech členských států, kterým jsou podle potřeby nápomocni odborní poradci. Zasedání správní komise se zúčastňuje s poradním hlasem zástupce Komise Evropských společenství.

2. Správní komisi je v odborných záležitostech nápomocen Mezinárodní úřad práce podle podmínek dohod uzavřených k tomuto účelu mezi Evropským hospodářským společenstvím a Mezinárodní organizací práce.

3. Jednací řád správní komise je vypracován vzájemnou dohodou jejích členů.

O otázkách výkladu uvedených v čl. 81 písm. a) rozhoduje správní komise výlučně jednomyslně. Rozhodnutí jsou v potřebném rozsahu zveřejňována.

4. Sekretariát správní komise zajišťují útvary Komise Evropských společenství.

Článek 81

Úkoly správní komise

Správní komise je pověřena

a) jednáním ve všech správních otázkách nebo otázkách výkladu vyplývajících z tohoto nařízení a z pozdějších nařízení nebo z jakékoli dohody nebo úpravy provedené v jejích rámci, aniž

je dotčeno právo dotyčných úřadů, institucí a osob využívat řízení a obracet se na soudy stanovené právními předpisy členských států, tímto nařízením nebo Smlouvou;

b) vypracováváním na žádost příslušných úřadů, institucí a soudů členských států všech překladů dokumentů vztahujících se k uplatňování tohoto nařízení, a zejména překladů žádostí podávaných osobami žádajícími o dávky podle tohoto nařízení;

c) podporováním a rozvíjením spolupráce mezi členskými státy v záležitostech sociálního zabezpečení, zejména pokud jde o zdravotnická a sociální opatření společného zájmu;

d) podporováním a rozvíjením spolupráce mezi členskými státy s cílem zrychlit, s přihlédnutím k rozvoji správních postupů, vyřizování dávek, zejména dávek náležejících podle tohoto nařízení v případě invalidity, stáří a úmrtí (důchody);

e) shromažďováním faktorů, k nimž je třeba přihlížet při vyhovování účtů týkajících se nákladů, které mají hradit instituce členských států podle tohoto nařízení, a uzavírat roční vyúčtování mezi těmito institucemi;

f) vykonáváním všech dalších funkcí spadajících do její působnosti podle tohoto a pozdějších nařízení nebo dohod nebo úprav provedených v jejich rámci;

g) předkládáním návrhů na vypracování pozdějších nařízení a na přezkoumání tohoto a pozdějších nařízení Komisi Evropského hospodářského společenství.

HLAVA V

PORADNÍ VÝBOR PRO SOCIÁLNÍ ZABEZPEČENÍ MIGRUJÍCÍCH PRACOVNÍKŮ

Článek 82

Vytvoření, složení a postup práce

1. Zřizuje se Poradní výbor pro sociální zabezpečení migrujících pracovníků dále jen „poradní výbor“), složený z 36 členů zahrnujících z každého členského státu

- a) dva zástupce vlády, z nichž alespoň jeden musí být členem správní komise;
- b) dva zástupce odborů;
- c) dva zástupce organizací zaměstnavatelů.

Pro každou z těchto skupin se jmenuje jeden náhradník za každý členský stát.

2. Členy poradního výboru a jejich náhradníky jmenuje Rada, která při výběru zástupců odborů a organizací zaměstnavatelů usiluje o to, aby bylo ve výboru dosaženo rovnoměrného zastoupení různých dotyčných odvětví.

Seznam členů a jejich náhradníků zveřejňuje Rada v Úředním věstníku Evropských společenství.

3. Funkční období členů a jejich náhradníků je dvouleté. Mohou být jmenováni opakovaně. Po uplynutí funkčního období zůstávají členové a jejich náhradníci ve funkci, dokud nejsou nahrazeni nebo dokud nejsou znovu jmenováni.

4. Poradnímu výboru předsedá člen Komise nebo jeho zástupce. Předseda nehlasuje.

5. Poradní výbor se schází nejméně jednou ročně. Svolává jej předseda z vlastního podnětu nebo na písemnou žádost nejméně jedné třetiny členů. Tato žádost musí obsahovat konkrétní návrhy týkající se pořadu jednání.

6. Na základě návrhu předsedy může poradní výbor ve výjimečných případech rozhodnout, že k poradě budou přizvány osoby nebo zástupci organizací s rozsáhlými zkušenostmi v oblasti sociálního zabezpečení. Výboru je navíc za stejných podmínek jako správní komisi v odborných záležitostech nápomocen Mezinárodní úřad práce podle dohod uzavřených mezi Evropským hospodářským společenstvím a Mezinárodní organizací práce.

7. Stanoviska a návrhy poradního výboru musí být odůvodněny. Přijímají se nadpoloviční většinou platně odevzdaných hlasů.

Výbor přijme většinou hlasů svých členů svůj jednací řád, který schválí Rada po obdržení stanoviska Komise.

8. Sekretariát poradního výboru zajišťují útvary Komise Evropských společenství.

Článek 83

Úkoly poradního výboru

Poradní výbor je oprávněn na žádost Komise Evropských společenství nebo správní komise nebo z vlastního podnětu

- a) zkoumat obecné nebo zásadní otázky nebo obtíže vyplývající z uplatňování nařízení přijatých v rámci článku 51 Smlouvy;
- b) vyjadřovat stanoviska k věci pro správní komisi a návrhy na možnou revizi tohoto nařízení.

HLAVA VI

RŮZNÁ USTANOVENÍ

Článek 84

Spolupráce mezi příslušnými úřady

1. Příslušné úřady členských států si vzájemně sdělují veškeré informace týkající se

- a) opatření přijatých k provádění tohoto nařízení;
- b) změn jejich právních předpisů, které by mohly mít vliv na uplatňování tohoto nařízení.

2. Pro účely uplatňování tohoto nařízení se úřady a instituce členských států podporují a postupují, jako by šlo o uplatňování jejich vlastních právních předpisů. Vzájemná správní pomoc zmíněných úřadů a institucí je v zásadě bezplatná. Příslušné úřady členských států se však mohou dohodnout na náhradě některých nákladů.

3. Úřady a instituce členských států mohou za účelem uplatňování tohoto nařízení komunikovat přímo mezi sebou a s dotýcnými osobami a jejich zástupci.

4. Úřady, instituce a soudy členského státu nesmějí odmítnout jim předložené žádosti nebo jiné dokumenty na základě skutečnosti, že jsou psány v úředním jazyce jiného členského státu. V případě potřeby postupují podle čl. 81 písm. b).

Článek 85

Osvobození od daně nebo daňové úlevy – Osvobození od ověření

1. Jakékoli osvobození od daní, kolků, cel, notářských nebo registračních poplatků nebo jejich snížení stanovené právními předpisy jednoho členského státu pro listiny nebo doklady, jejichž předložení se požaduje pro účely právních předpisů uvedeného státu, se rozšíří na obdobné doklady, jejichž předložení se požaduje pro účely právních předpisů jiného členského státu nebo tohoto nařízení.

2. Všechny spisy, doklady a listiny jakéhokoli druhu, jejichž předložení se požaduje pro účely tohoto nařízení, jsou osvobozeny od ověřování diplomatickými nebo konzulárními orgány.

Článek 86

Žádosti, prohlášení nebo opravné prostředky předložené úřadu, instituci nebo soudu jiného členského státu, než je příslušný stát

Jakákoli žádost, prohlášení nebo opravný prostředek, které měly být předloženy podle právních předpisů jednoho členského státu do určité doby úřadu, instituci nebo soudu uvedeného státu, jsou přípustné, jestliže byly předloženy do uplynutí stejné doby odpovídajícímu úřadu, instituci nebo soudu jiného členského státu. V tom případě je úřad, instituce nebo soud, kterému jsou žádost, prohlášení nebo opravný prostředek předloženy, neprodleně zašlou příslušnému úřadu, instituci nebo soudu dříve uvedeného členského státu buď přímo, nebo prostřednictvím příslušných úřadů dotyčného členského státu. Den, kdy byly žádost, prohlášení nebo opravný prostředek předloženy úřadu, instituci nebo soudu druhého státu, je považován za den jejich předložení příslušnému úřadu, instituci nebo soudu.

Článek 87

Lékařské prohlídky

1. Lékařské prohlídky stanovené právními předpisy jednoho členského státu mohou být prováděny na žádost příslušné instituce na území jiného členského státu institucí místa pobytu nebo místa bydliště osoby mající nárok na dávky, za podmínek stanovených v prováděcím nařízení uvedeném v článku 97, nebo pokud takové podmínky nejsou, za podmínek dohodnutých mezi příslušnými úřady dotyčných členských států.

2. Lékařské prohlídky provedené za podmínek stanovených v odstavci 1 jsou považovány za prohlídky provedené na území příslušného státu.

Článek 88

Převody částek splatných na základě tohoto nařízení z jednoho členského státu do druhého

S výhradou článku 106 Smlouvy se převody částek vyplývající z použití tohoto nařízení uskutečňují v souladu s dohodami platnými v této oblasti mezi dotýcnými členskými

státy v době převodu. Pokud mezi dvěma členskými státy nejsou v platnosti žádné takové dohody, určí příslušné úřady uvedených států nebo úřady příslušné pro mezinárodní platby vzájemnou dohodou opatření nezbytná k uskutečnění těchto převodů.

Článek 89

Zvláštní postupy při uplatňování některých právních předpisů

Zvláštní postupy při uplatňování právních předpisů některých členských států jsou uvedeny v příloze V.

Článek 90

Příspěvky na bydlení a rodinné dávky zavedené po vstupu tohoto nařízení v platnost

Příspěvky na bydlení a v případě Lucemburska rodinné dávky zavedené po vstupu tohoto nařízení v platnost z důvodů demografických nejsou přiznávány osobám s bydlištěm na území jiného členského státu, než je příslušný stát.

Článek 91

Příspěvky zaměstnavatelů nebo podniků neusazených v příslušném státě

Zaměstnavateli nevznikne povinnost platit zvýšené příspěvky z toho důvodu, že jeho bydliště nebo sídlo jeho podniku se nachází na území jiného členského státu, než je příslušný stát.

Článek 92

Vybírání příspěvků

1. Příspěvky splatné instituci jednoho členského státu mohou být vybírány na území jiného členského státu v souladu se správním-

postupem a se zárukami a výsadami použitelnými na vybírání příspěvků splatných odpovídajícímu orgánu posledně uvedeného státu.

2. Prováděcí pravidla k odstavci 1 budou obsahovat, pokud to bude nezbytné, prováděcí nařízení uvedené v článku 97 nebo dohody mezi členskými státy. Tato prováděcí pravidla mohou rovněž zahrnovat postup pro vymáhání příspěvků.

Článek 93

Nároky institucí příslušných pro dávky vůči třetím stranám

1. Jestliže osoba obdrží dávky podle právních předpisů jednoho členského státu v souvislosti s úrazem, ke kterému došlo na území jiného členského státu, možné nároky instituce příslušné pro dávky vůči třetí osobě povinné úraz odškodnit se řídí těmito pravidly:

- a) pokud na instituci příslušnou pro dávky přecházejí na základě jí uplatňovaných právních předpisů nároky, jež má příjemce vůči třetí osobě, uznávají tento přechod práv všechny členské státy;
- b) pokud má uvedená instituce vůči třetí osobě bezprostřední nároky, uznávají tyto nároky všechny členské státy.

2. Jestliže osoba obdrží dávky podle právních předpisů jednoho členského státu v souvislosti s úrazem, ke kterému došlo na území jiného členského státu, použijí se vůči této osobě nebo příslušné instituce ustanovení uvedených právních předpisů, která určují, v kterých případech se vylučuje občanskoprávní odpovědnost zaměstnavatelů nebo osob jimi zaměstnaných.

Odstavec 1 se také vztahuje na všechny nároky instituce příslušné pro dávky vůči zaměstnavateli nebo jeho zaměstnancům v případech, kdy jejich odpovědnost není vyloučena.

HLAVA VII

PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 94

Různá ustanovení

1. Toto nařízení nezakládá žádné nároky za období přede dnem svého vstupu v platnost.

2. Všechny doby pojištění a popřípadě všechny doby zaměstnání a bydlení získané podle právních předpisů členského státu přede dnem vstupu tohoto nařízení v platnost se berou v úvahu při stanovení nároků získaných podle tohoto nařízení.

3. S výhradou odstavce 1 se nároku podle tohoto nařízení nabývá, i když se tento nárok týká pojistné události, ke které došlo přede dnem vstupu tohoto nařízení v platnost.

Článek 95

Přílohy tohoto nařízení

Přílohy tohoto nařízení mohou být změněny nařízením přijatým Radou na návrh Komise, na žádost jednoho nebo více dotyčných členských států a po obdržení stanoviska správní komise.

Článek 96

Oznámení týkající se některých ustanovení

5. Nároky osoby, které byl důchod přiznán před vstupem tohoto nařízení v platnost, mohou být na žádost dotyčné osoby přezkoumány s přihlédnutím k tomuto nařízení. Toto ustanovení se vztahuje také na jiné dávky uvedené v článku 78.

1. Oznámení uvedená v čl. 1 písm. j), článku 5 a čl. 8 odst. 2 jsou určena předsedovi Rady Evropských společenství. Uvádějí den vstupu v platnost dotyčných právních předpisů a systémů, nebo v případě oznámení uvedených v čl. 1 písm. j), den, od kterého dne se toto nařízení vztahuje na systémy zmíněné v prohlášeních členských států.

6. Je-li žádost uvedená v odstavcích 4 nebo 5 podána do dvou let ode dne vstupu tohoto nařízení v platnost, nabývají nároky získané na základě tohoto nařízení účinnosti uvedeným dnem a proti dotyčné osobě nelze uplatnit ustanovení právních předpisů žádného z členských států týkající se propadnutí nebo omezení nároků.

2. Oznámení přijatá v souladu s odstavcem 1 se zveřejňují v Úředním věstníku Evropských společenství.

Článek 97

Prováděcí nařízení

7. Je-li žádost uvedená v odstavcích 4 nebo 5 podána po uplynutí dvou let po vstupu tohoto nařízení v platnost, nabývají nároky, které nepropadly nebo které nebyly promlčeny, účinnosti dnem podání žádosti, s výjimkou případů, kdy se použijí příznivější ustanovení právních předpisů kteréhokoli členského státu.

Prováděcí pravidla k tomuto nařízení stanoví další nařízení.

Článek 98

Přezkum otázky vyplácení rodinných dávek

8. V případě sklerogenní pneumokoniózy se čl. 57 odst. 3 písm. c) použije na peněžité dávky v nemoci z povolání v případech, kdy nebylo možno rozdělit náklady na jejich vyplácení mezi dotyčné instituce přede dnem vstupu tohoto nařízení v platnost z důvodu neexistence dohody mezi těmito institucemi.

Před 1. lednem 1973 přezkoumá Rada na návrh Komise celou otázku vyplácení rodinných dávek rodinným příslušníkům, kteří nemají bydliště na území příslušného státu, aby dospěla k jednotnému řešení pro všechny členské státy.

Článek 99

Vstup v platnost

9. Uplatňování čl. 73 odst. 2 nemá za následek omezení nároků existujících přede dnem vstupu tohoto nařízení v platnost. Co se týče osob, které k uvedenému dni pobíraly výhodnější dávky na základě dvoustranných dohod s Francií, nepřestávají se tyto dohody uplatňovat na tyto osoby, dokud podléhají francouzským právním předpisům. Nepřihlíží se k přerušování, která trvají méně než jeden měsíc, ani k dobám, kdy jsou pobírány dávky v nezaměstnanosti nebo v nemoci. Prováděcí pravidla k těmto ustanovením stanoví prováděcí nařízení uvedené v článku 97.

Toto nařízení vstupuje v platnost prvním dnem sedmého měsíce po vyhlášení prováděcího nařízení uvedeného v článku 97 v Úředním věstníku Evropských společenství.

Tato nařízení zrušují následující nařízení:

- nařízení Rady č. 3 o sociálním zabezpečení migrujících pracovníků,
- nařízení Rady č. 4, kterým se provádí a doplňuje nařízení č. 3 ⁽¹⁾, a

— nařízení Rady č. 36/63/EHS ze dne 2. dubna 1963 o sociálním zabezpečení příhraničních pracovníků ⁽²⁾.

Avšak články 82 a 83 týkající se vytvoření poradního výboru se použijí ode dne vyhlášení prováděcího nařízení uvedeného v článku 97.

Toto nařízení je závazné v celém svém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

V Lucemburku dne 14. června 1971.

Za Radu

předseda

M. COINTAT

⁽¹⁾ Úř. věst. 30, 16.12.1958, s. 597/58.

⁽²⁾ Úř. věst. 62, 20.4.1963, s. 1314/63.

PŘÍLOHA I

(čl. 1 písm. u) nařízení)

Zvláštní přídavky při narození dítěte vyňaté z oblasti působnosti nařízení na základě čl. 1 písm. u)

A. BELGIE

Porodné.

B. NĚMECKO

Žádné.

C. FRANCIE

a) Podpora v těhotenství.

b) Dávky v mateřství podle zákoníku sociálního zabezpečení (Code de la sécurité sociale).

D. ITÁLIE

Žádné.

E. LUCEMBURSKO

Porodné.

F. NIZOZEMSKO

Žádné.

PŘÍLOHA II

(čl. 7 odst. 2 písm. c) a čl. 3 odst. 3 nařízení)

**Ustanovení úmluv o sociálním zabezpečení, která zůstávají použitelná odchýlně od článku 6 nařízení –
Ustanovení úmluv o sociálním zabezpečení, která se nevztahují na všechny osoby, na které se vztahuje
nařízení**

OBECNÉ POZNÁMKY

1. Pokud ustanovení uvedená v této příloze odkazují na ustanovení jiných úmluv, nahrazují se tyto odkazy na odpovídající ustanovení tohoto nařízení, ledaže jsou samotná ustanovení dotyčných úmluv uvedena v této příloze.
2. Ustanovení o výpovědi obsažené v úmluvě o sociálním zabezpečení, jejíž některá ustanovení jsou uvedena v této příloze, je nadále použitelné, pokud jde o uvedená ustanovení.

A

Ustanovení úmluv o sociálním zabezpečení, která zůstávají použitelná odchýlně od článku 6 nařízení

(čl. 7 odst. 2 písm. c) nařízení)

1. BELGIE – NĚMECKO
 - a) Články 3 a 4 závěrečného protokolu ze dne 7. prosince 1957 k obecné úmluvě ze stejného dne, ve znění dodatkového protokolu ze dne 10. listopadu 1960.
 - b) Dodatková dohoda č. 3 ze dne 7. prosince 1957 k obecné úmluvě ze stejného dne, ve znění dodatkového protokolu ze dne 10. listopadu 1960 (výplata důchodů náležejících za období předcházející vstupu obecné úmluvy v platnost).
2. BELGIE – FRANCIE
 - a) Články 13, 16 a 23 dodatkové dohody ze dne 17. ledna 1948 k obecné úmluvě ze stejného dne (pracovníci v dolech a podobných provozech).
 - b) Výměna dopisů ze dne 27. února 1953 (uplatňování čl. 4 odst. 2 obecné úmluvy ze dne 17. ledna 1948).
 - c) Výměna dopisů ze dne 29. července 1953 o podporách pro starší zaměstnance.
3. BELGIE – ITÁLIE
Článek 29 úmluvy ze dne 30. dubna 1948.
4. BELGIE – LUCEMBURSKO
Články 3, 4, 5, 6 a 7 úmluvy ze dne 16. listopadu 1959, ve znění úmluvy ze dne 12. února 1964 (příhraniční pracovníci).
5. BELGIE – NIZOZEMSKO
Žádné.
6. NĚMECKO – FRANCIE
 - a) Ustanovení čl. 11 odst. 1, čl. 16 druhého pododstavce a článku 19 obecné úmluvy ze dne 10. června 1950.
 - b) Článek 9 dodatkové dohody č. 1 ze dne 10. července 1950 k obecné úmluvě ze stejného dne (pracovníci v dolech a podobných provozech).
 - c) Dodatková dohoda č. 4 ze dne 10. července 1950 k obecné úmluvě ze stejného dne, ve znění dodatku č. 2 ze dne 18. června 1955.
 - d) Hlavy I a III dodatku č. 2 ze dne 18. června 1955.
 - e) Body 6, 7 a 8 obecného protokolu ze dne 10. července 1950 k obecné úmluvě ze stejného dne.
 - f) Hlavy II, III a IV dohody ze dne 20. prosince 1963 (sociální zabezpečení v Sársku).
7. NĚMECKO – ITÁLIE
 - a) Ustanovení čl. 3 odst. 2, čl. 23 odst. 2, článku 26 a čl. 36 odst. 3 úmluvy ze dne 5. května 1953 (sociální pojištění).
 - b) Dodatková dohoda ze dne 12. května 1953 k úmluvě ze dne 5. května 1953 (výplata důchodů náležejících za období předcházející vstupu úmluvy v platnost).
8. NĚMECKO – LUCEMBURSKO
Články 4, 5, 6, a 7 smlouvy ze dne 11. července 1959 (urovnání sporů mezi Německem a Lucemburskem) a čl. 11 odst. 2 písm. b) úmluvy ze dne 14. července 1960 (dávky v nemoci a v mateřství pro osoby, které si zvolily uplatňování právních předpisů země jejich původu).

9. NĚMECKO – NIZOZEMSKO

- a) Ustanovení čl. 3 odst. 2 úmluvy ze dne 29. března 1951.
- b) Články 2 a 3 dodatkové dohody č. 4 ze dne 21. prosince 1956 k úmluvě ze dne 29. března 1951 (vyřízení nároků nizozemských pracovníků získaných v rámci německého systému sociálního zabezpečení v období od 13. května 1940 do 1. září 1945).

10. FRANCIE – ITÁLIE

- a) Články 20 a 24 obecné úmluvy ze dne 31. března 1948.
- b) Výměna dopisů ze dne 3. března 1956 (dávky v nemoci pro sezónní pracovníky zaměstnané v zemědělství).

11. FRANCIE – LUCEMBURSKO

Články 11 a 14 dodatkové dohody ze dne 12. listopadu 1949 k obecné úmluvě ze stejného dne (pracovníci v dolech a podobných provozech).

12. FRANCIE – NIZOZEMSKO

Článek 11 dodatkové dohody ze dne 1. června 1954 k obecné úmluvě ze dne 7. ledna 1950 (pracovníci v dolech a podobných provozech).

13. ITÁLIE – LUCEMBURSKO

Ustanovení čl. 18 odst. 2 a článku 24 obecné úmluvy ze dne 29. května 1951.

14. ITÁLIE – NIZOZEMSKO

Ustanovení čl. 21 odst. 2 obecné úmluvy ze dne 28. října 1952.

15. LUCEMBURSKO – NIZOZEMSKO

Žádné

B

Ustanovení úmluv, která se nevztahují na všechny osoby, na které se vztahuje nařízení

(čl. 3 odst. 3 nařízení)

1. BELGIE – NĚMECKO

- a) Články 3 a 4 závěrečného protokolu ze dne 7. prosince 1957 k obecné úmluvě ze stejného dne, ve znění dodatkového protokolu ze dne 10. listopadu 1960.
- b) Dodatková dohoda č. 3 ze dne 7. prosince 1957 k obecné úmluvě ze stejného dne, ve znění dodatkového protokolu ze dne 10. listopadu 1960 (výplata důchodů náležejících za období předcházející vstupu obecné úmluvy v platnost).

2. BELGIE – FRANCIE

- a) Výměna dopisů ze dne 29. července 1953 o podporách pro starší zaměstnance.
- b) Článek 23 dodatkové dohody ze dne 17. ledna 1948 k obecné úmluvě ze stejného dne (pracovníci v dolech a podobných provozech).
- c) Výměna dopisů ze dne 27. února 1953 (uplatňování čl. 4 odst. 2 obecné úmluvy ze dne 17. ledna 1948).

3. BELGIE – ITÁLIE
Žádné.
 4. BELGIE – LUCEMBURSKO
Žádné.
 5. BELGIE – NIZOZEMSKO
Žádné.
 6. NĚMECKO – FRANCIE
 - a) Ustanovení čl. 16 odst. 2 a článku 19 obecné úmluvy ze dne 10. července 1950.
 - b) Dodatková dohoda č. 4 ze dne 10. července 1950 k obecné úmluvě ze stejného dne, ve znění dodatku č. 2 ze dne 18. června 1955.
 - c) Hlavy I a III dodatku č. 2 ze dne 18. června 1955.
 - d) Body 6, 7 a 8 obecného protokolu ze dne 10. července 1950 k obecné úmluvě ze stejného dne.
 - e) Hlavy II, III a IV dohody ze dne 20. prosince 1963 (sociální zabezpečení v Sársku).
 7. NĚMECKO – ITÁLIE
 - a) Ustanovení čl. 3 odst. 2 a článku 26 úmluvy ze dne 5. května 1953 (sociální pojištění).
 - b) Dodatková dohoda ze dne 12. května 1953 k úmluvě ze dne 5. května 1953 (výplata důchodů náležejících za období před vstupem úmluvy v platnost).
 8. NĚMECKO – LUCEMBURSKO
Články 4, 5, 6 a 7 smlouvy ze dne 11. července 1959 (urovnání sporu mezi Německem a Lucemburskem).
 9. NĚMECKO – NIZOZEMSKO
 - a) Ustanovení čl. 3 odst. 2 úmluvy ze dne 29. března 1951.
 - b) Články 2 a 3 dodatkové dohody č. 4 ze dne 21. prosince 1956 k úmluvě ze dne 29. března 1951 (vyřízení nároků získaných nizozemskými pracovníky v rámci německého systému sociálního zabezpečení v době od 13. května 1940 do 1. září 1945).
 10. FRANCIE – ITÁLIE
 - a) Články 20 a 24 obecné úmluvy ze dne 31. března 1948.
 - b) Výměna dopisů ze dne 3. března 1956 (dávky v nemoci pro sezónní pracovníky zaměstnané v zemědělství).
 11. FRANCIE – LUCEMBURSKO
Žádné.
 12. FRANCIE – NIZOZEMSKO
Žádné.
 13. ITÁLIE – LUCEMBURSKO
Žádné.
 14. ITÁLIE – NIZOZEMSKO
Žádné.
 15. LUCEMBURSKO – NIZOZEMSKO
Žádné.
-

PŘÍLOHA III

(čl. 37 odst. 2 nařízení)

Právní předpisy uvedené v čl. 37 odst. 1 nařízení, podle kterých je výše dávek v invaliditě nezávislá na délce dob pojištění

A. BELGIE

Právní předpisy týkající se obecného systému invalidního pojištění, zvláštního systému invalidního pojištění pro horníky a zvláštního systému pro námořníky obchodního loďstva.

B. NĚMECKO

Žádné.

C. FRANCIE

Všechny právní předpisy o invalidním pojištění, s výjimkou právních předpisů týkající se invalidního pojištění v systému sociálního zabezpečení pro horníky.

D. ITÁLIE

Žádné.

E. LUCEMBURSKO

Žádné.

F. NIZOZEMSKO

Zákon ze dne 18. února 1966 o pojištění pro případ pracovní neschopnosti.

PŘÍLOHA IV

(čl. 40 odst. 3 nařízení)

Shoda podmínek týkajících se stupně invalidity mezi právními předpisy členských států

BELGIE

Členské státy	Systémy uplatňované institucemi členských států, které přijaly rozhodnutí o rozeznávání stupně invalidity	Systémy uplatňované belgickými institucemi, pro které je rozhodnutí závazné v případě shody			
		Obecný systém	Systém pro horníky		Systém pro námořníky
			Obecná invalidita	Invalidita z povolání	
FRANCIE	1. Obecný systém:				
	- skupina III (stálá péče)	}	}	}	}
	- skupina II				
	- skupina I				
	2. Zemědělský systém:				
	- úplná obecná invalidita	}	}	}	}
	- dvoutřetinová obecná invalidita				
	- stálá péče				
	3. Systém pro horníky:				
	- částečná obecná invalidita	}	}	}	}
	- stálá péče				
	- invalidita z povolání				
ITALIE	4. Systém pro námořníky:				
	- obecná invalidita	}	}	}	}
	- stálá péče				
	- invalidita z povolání				
LUCSEMBURSKO	1. Obecný systém				
	- invalidita – dělníci	}	}	}	}
	- invalidita – zaměstnanci				
	2. Systém pro námořníky				
	- neschopnost práce na moři				
LUCSEMBURSKO	Invalidita – dělníci	}	}	}	}
	Invalidita – zaměstnanci				

FRANCIE

Členské státy	Systémy uplatňované francouzskými institucemi, pro které je rozhodnutí závazné v případě shody	Obecný systém			Zemědělský systém			Systém pro horníky			Systém pro námořníky		
		Skupina I	Skupina II	Skupina III Stálá péče	2/3 invalidita	Úplná invalidita	Stálá péče	2/3 obecná invalidita	Stálá péče	Invalidita z povolání	2/3 obecná invalidita	Úplná invalidita z povolání	Stálá péče
BELGIE	1. Obecný systém	Shoda	Není shoda	Není shoda	Shoda	Není shoda	Není shoda	Shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda
	2. Systém pro horníky:												
	- částečná obecná invalidita	Shoda	Není shoda	Není shoda	Shoda	Není shoda	Není shoda	Shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda
	- invalidita z povolání	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda (2)	Není shoda	Není shoda	Není shoda
ITALIE	3. Systém pro námořníky	Shoda (1)	Není shoda	Není shoda	Shoda (1)	Není shoda	Není shoda	Shoda (1)	Není shoda (1)	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda
	1. Obecný systém:												
	- invalidita - dělníků	Shoda	Není shoda	Není shoda	Shoda	Není shoda	Není shoda	Shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda
	- invalidita - zaměstnanců	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shod	Není shoda	Není shoda	Není shoda
LUXEMBURSKO	2. Systém pro námořníky: neschopnost služby na moři	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda
	Invalidita - dělníků	Shoda	Není shoda	Není shoda	Shoda	Není shoda	Není shoda	Shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda
	Invalidita - zaměstnanců	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda	Není shoda

(1) Pokud invalidita uznaná belgickou institucí je obecná invalidita

(2) Jenom pokud belgická instituce uznala neschopnost pracovníka pro práci v podzemí a na povrchu

ITÁLIE

Členské státy	Systémy uplatňované institucemi členských států, které přijaly rozhodnutí o rozeznávání stupně invalidity	Systémy uplatňované italskými institucemi, pro které je rozhodnutí závazné v případě shody		
		Obecný systém		Dělníci Zaměstnanci
		Námořníci	Neschopnost služby na moři	
BELGIE	1. Obecný systém	Shoda	Shoda	Není shoda
	2. Systém pro horníky: - částečná obecná invalidita - invalidita z povolání	Shoda Není shoda	Shoda Není shoda	Není shoda Není shoda
	3. Systém pro námořníky	Není shoda	Není shoda	Není shoda
FRANCIE	1. Obecný systém:			
	- skupina III (stálá péče)	}	}	}
	- skupina II			
	- skupina I			
	2. Zemědělský systém:			
	- úplná obecná invalidita	}	}	}
	- částečná obecná invalidita			
	- stálá péče			
	3. Systém pro horníky:			
	- částečná obecná invalidita	}	}	}
	- stálá péče			
	- invalidita z povolání			
	4. Systém pro námořníky:			
	- částečná obecná invalidita	}	}	}
	- STÁLÁ PÉČE			
	- invalidita z povolání			
LUCSEMBURSKO	Invalidita dělníků	Shoda	Shoda	Není shoda
	Invalidita zaměstnanců	Není shoda	Není shoda	Není shoda

LUCEMBURSKO

Člen- ské státy	Systémy uplatňované institucemi členských států, které přijaly rozhodnutí o rozeznávání stupně invalidity	Systémy uplatňované lucemburskými institucemi, pro které je rozhodnutí závazné v případě shody	
		Invalidita dělníků	Invalidita zaměstnanců
BELGIE	1. Obecný systém	Shoda	Shoda
	2. Systém pro horníky:		
	- částečná obecná invalidita	Shoda	Shoda
	- invalidita z povolání	Není shoda	Není shoda
	3. Systém pro námořníky	Shoda ⁽¹⁾	Shoda
FRANCIE	1. Obecný systém:		
	- skupina III (stálá péče)	}	}
	- skupina II		
	- skupina I		
	2. Zemědělský systém:		
	- úplná obecná invalidita	}	}
	- částečná (2/3) obecná invalidita		
	- stálá péče		
	3. Systém pro horníky:		
	- částečná (2/3) obecná invalidita	}	}
	- stálá péče		
	- invalidita z povolání		
ITÁLIE	4. Systém pro námořníky:		
	- částečná obecná invalidita	}	}
	- stálá péče		
	- invalidita z povolání		
	1. Obecný systém:		
	- invalidita dělníků	Shoda	Shoda
	- invalidita zaměstnanců	Není shoda	Shoda
	2. Systém pro námořníky:		
	- neschopnost služby na moři		

⁽¹⁾ Pokud invalidita uznaná belgickou institucí je obecná invalidita

PŘÍLOHA V

(článek 89 nařízení)

Zvláštní postupy při uplatňování právních předpisů některých členských států

A. BELGIE

1. Ustanovení čl. 1 písm. a) bodu i) nařízení se nevztahuje na osoby samostatně výdělečně činné nebo na jiné osoby, kterým je poskytována lékařská péče podle zákona ze dne 9. srpna 1963 o zavedení a organizaci systému povinného pojištění pro případ nemoci a invalidity, pokud jim s ohledem na tuto péči není poskytnuta stejná ochrana jako zaměstnancům.
2. Pro účely hlavy III kapitol 7 a 8 nařízení příslušnou belgickou institucí se dítě považuje za vychovávané v členském státě, na jehož území má bydliště.
3. Pro účely čl. 46 odst. 2 nařízení se za doby pojištění získané podle belgických právních předpisů týkajících se obecného systému invalidity a systému pro námořníky rovněž považují doby důchodového pojištění získané podle belgických právních předpisů před 1. lednem 1945.

B. NĚMECKO

1. a) Pokud to již nestanoví německé právní předpisy v oblasti úrazového pojištění, poskytnou německé instituce v souladu s uvedenými právními předpisy rovněž odškodnění v případě pracovních úrazů (a nemocí z povolání), ke kterým došlo v Alsasku-Lotrinsku před 1. lednem 1919 a za jejichž náklady nepřevzaly francouzské instituce odpovědnost na základě rozhodnutí rady Společnosti národů ze dne 21. června 1921 (*Reichsgesetzblatt*, s. 1289), pokud má dotyčná osoba nebo pozůstalí po ní bydliště v členském státě.
- b) Článek 10 tohoto nařízení se nedotýká ustanovení, podle nichž pracovní úrazy (a nemoci z povolání), k nimž dojde mimo území Spolkové republiky Německo, a doby získané mimo toto území nezakládají nárok na vyplácení dávek, nebo jej zakládají jen za předpokladu splnění určitých podmínek, jestliže má oprávněná osoba bydliště mimo území Spolkové republiky Německo.
2. a) Pro určení, zda mají být doby považované německými právními předpisy za doby přerušení (*Ausfallzeiten*) nebo za doplňkové doby (*Zurechnungszeiten*) brány v úvahu jako takové, jsou povinné příspěvky placené podle právních předpisů jiného členského státu a pojištění v rámci systému důchodového pojištění jiného členského státu považovány za rovné povinným příspěvkům placeným podle německých právních předpisů a pojištění v rámci německého systému důchodového pojištění.

Při výpočtu počtu kalendářních měsíců, které uplynuly mezi vstupem do pojištění a pojistnou událostí, se neberou v úvahu doby, ke kterým se přihlíží podle právních předpisů jiného členského státu a které spadají mezi tato dvě data, ani doby, po které dotyčná osoba pobírala důchod.

- b) Písmeno a) se nevztahuje na paušální doby přerušení (*pauschale Ausfallzeit*). Ty se určují výhradně na základě dob pojištění získaných v Německu.

- c) Přihlédnutí k doplňkové době (*Zurechnungszeit*) na základě německých právních předpisů o důchodovém pojištění pro horníky podléhá mimo jiné podmínce, že poslední příspěvek placený podle německých právních předpisů byl placen do důchodového pojištění pro horníky.
 - d) Pro účely přihlédnutí k německým náhradním dobám (*Ersatzzeiten*) se použijí jen německé právní předpisy.
 - e) Odchylně od písmena d) se následující ustanovení použijí na osoby pojištěné v rámci německého systému důchodového pojištění, které měly bydliště na německém území pod nizozemskou správou v době od 1. ledna 1948 do 31. července 1963; pro účely přihlédnutí k německým náhradním dobám (*Ersatzzeiten*) ve smyslu čl. 1251 odst. 2 německého zákona o sociálním zabezpečení (RVO) nebo odpovídajících ustanoveních, je placení příspěvků do nizozemského pojištění během této doby považováno za rovnocenné výkonu zaměstnání nebo jiné činnosti podléhající povinnému pojištění ve smyslu německých právních předpisů.
3. Pokud jde o platby do německých nemocenských pokladen, povinné placení příspěvků uvedených v čl. 26 odst. 2 nařízení se odloží, dokud není přijato rozhodnutí týkající se žádostí o důchody.
4. Pro určení, zda dítě pobírá sirotčí důchod, je pobírání jedné z dávek uvedených v článku 78 nebo jiných rodinných dávek poskytovaných podle francouzských právních předpisů nezletilému dítěti s bydlištěm ve Francii považováno za rovnocenné pobírání sirotčího důchodu podle německých právních předpisů.
5. Má-li uplatňování tohoto nařízení nebo pozdějších nařízení o sociálním zabezpečení za následek mimořádné výdaje u některých institucí nemocenského pojištění, mohou být tyto výdaje částečně nebo úplně nahrazeny. Spolkový svaz místních nemocenských pokladen jakožto styčné místo (v záležitostech nemocenského pojištění) rozhodne o náhradě po dohodě s ostatními ústředními svazy nemocenských pojišťoven. Zdroje potřebné k uskutečnění náhrady se získají z daní uvalených na všechny instituce nemocenského pojištění v poměru k průměrnému počtu členů v předchozím roce včetně osob v důchodu.
6. Je-li příslušnou institucí pro poskytování rodinných dávek v souladu s hlavou III kapitolou 7 nařízení německá instituce, je osoba povinně pojištěná pro případ nezaměstnanosti nebo osoba, která na základě takového pojištění získá peněžité dávky v rámci nemocenského pojištění nebo srovnatelné dávky, považována za pracovníka (čl. 1 písm. a) nařízení).

C. FRANCIE

- 1. a) Podpora pro starší zaměstnance se poskytuje, za podmínek stanovených pro francouzské pracovníky francouzskými právními předpisy, všem pracovníkům, kteří jsou státními příslušníky jiných členských států a kteří v době podání žádosti mají bydliště na francouzském území.
- b) Totéž se vztahuje i na uprchlíky a osoby bez státní příslušnosti.
- c) Nařízení se nedotýká ustanovení francouzských právních předpisů, na základě kterých jsou pro získání nároku na podporu pro starší zaměstnance brány v úvahu jen doby zaměstnání nebo podobné doby

získané na území evropských a zámořských (Guadeloupe, Guyana, Martinique a Réunion) departementů Francouzské republiky.

2. Zvláštní příspěvek a hromadné odškodnění stanovené zvláštními právními předpisy o sociálním zabezpečení v hornictví jsou poskytovány jen pracovníkům zaměstnaným ve francouzském hornictví.
3. Zákon č. 65-655 ze dne 10. července 1965, který přiznává francouzským státním příslušníkům, již vykonávají nebo vykonávali výdělečnou činnost v zahraničí, možnost připojit se k dobrovolnému systému starobního pojištění, se vztahuje i na státní příslušníky jiných členských států za těchto podmínek:
 - výdělečná činnost zakládající nárok na dobrovolné pojištění v rámci francouzského systému nesmí být v současnosti ani v minulosti vykonávána ani na francouzském území, ani na území členského státu, jehož je pracovník státním příslušníkem,
 - pracovník musí při podání své žádosti předložit doklad o tom, že buď měl bydliště ve Francii po dobu alespoň 10 let, ať již po sobě jdoucích nebo ne, nebo že po stejnou dobu trvale povinně nebo nepovinně podléhal francouzským právním předpisům.

4. Ve smyslu čl. 73 odst. 3 nařízení výraz „rodinné dávky“ zahrnuje

- a) podpory v těhotenství stanovené v článku L 516 zákoníku sociálního zabezpečení (Code de la securité sociale);
- b) rodinné přídatky stanovené v článcích L 524 a L 531 zákoníku sociálního zabezpečení (Code de la securité sociale);
- c) vyrovnávací příspěvek za zvláštní daň z příjmu (impôt cedulaire) stanovenou v článku L 532 zákoníku sociálního zabezpečení (Code de la securité sociale).

Tato dávka však může být vyplácena pouze tehdy, jestliže mzda nebo plat pobíraná během vyslání podléhá dani z příjmu ve Francii;

- d) přírůstek ke mzdě nebo platu stanovený v článku L 533 zákoníku sociálního zabezpečení (Code de la securité sociale).

D. ITÁLIE

Žádné.

E. LUCEMBURSKO

Odchylně od čl. 94 odst. 2 nařízení se doby pojištění nebo doby za takové považované získané před 1. lednem 1946 podle lucemburských právních předpisů o invalidním, starobním nebo pozůstalostním důchodovém pojištění vezmou v úvahu pro účely těchto právních předpisů jen v takovém rozsahu, aby nároky během získávání byly zachovány až do 1. ledna 1959 nebo později obnoveny v souladu s těmito samotnými právními předpisy, nebo v souladu s dvoustrannými úmluvami, jež jsou platné nebo jež budou uzavřeny. Pokud je použitelných několik dvoustranných úmluv, berou se v úvahu doby pojištění nebo doby za takové považované s nejstarším datem.

F. NIZOZEMSKO

1. *Nemocenské pojištění pro příjemce starobního důchodu*

- a) Osoba pobírající starobní důchod podle nizozemských právních předpisů a důchod podle právních předpisů jiného členského státu je pro účely článku 27 nebo 28 považována za oprávněnou k věcným dávkám, jestliže případně s přihlédnutím k článku 9 splňuje podmínky vyžadované pro nárok na dobrovolné nemocenské pojištění pro starší osoby.

- b) Příspěvek na dobrovolné nemocenské pojištění pro starší osoby se zvyšuje, pokud jde o dotyčné osoby, které mají bydliště v jednom z dalších členských států, na polovinu průměrných výdajů vynaložených v Nizozemsku na lékařskou péči o starší osoby a jejich rodinné příslušníky.

2. Uplatňování nizozemských právních předpisů o obecném starobním pojištění

- a) Za doby pojištění získané podle nizozemských právních předpisů o obecném starobním pojištění se považují také doby pojištění před 1. lednem 1957, během nichž má příjemce nesplňující podmínky, které mu dovolují, aby tyto doby byly považované za doby pojištění, bydliště na území Nizozemska po dosažení věku 15 let nebo během nichž, zatímco měl bydliště na území jiného členského státu, byl zaměstnán v Nizozemsku zaměstnavatelem usazeným v této zemi.
- b) Doby pojištění, ke kterým má být přihlédnuto na základě písmena a), se nevezmou v úvahu, jestliže se časově shodují s dobami, ke kterým se přihlíží při výpočtu důchodu náležejícího podle právních předpisů jiného členského státu s ohledem na starobní pojištění.
- c) Pokud jde o vdanou ženu, jejíž manžel má nárok na důchod podle nizozemských právních předpisů o obecném starobním pojištění, doby manželství předcházející datu, kdy dosáhla věku šedesáti pěti let a během kterých bydlela na území jednoho nebo více členských států, jsou také vzaty v úvahu jako doby pojištění, pokud se tyto doby časově shodují s dobami pojištění získanými jejím manželem podle těchto právních předpisů a s těmi, ke kterým se přihlíží na základě písmena a).
- d) Doby, ke kterým se přihlíží na základě písmena c), se nevezmou v úvahu, pokud se časově shodují s dobami, ke kterým se přihlíží při výpočtu důchodu náležejícího dotyčné vdané ženě podle právních předpisů jiného členského státu o starobním pojištění, nebo s dobami, během kterých pobírala starobní důchod na základě těchto právních předpisů.
- e) Pokud jde o vdanou ženu, která byla provdána a jejíž manžel podléhal nizozemským právním předpisům o starobním pojištění, nebo se má za to, že získal doby pojištění na základě písmena a), předchozí dva pododstavce se použijí obdobně.
- f) Doby uvedené v písmenech a) a c) se vezmou v úvahu při výpočtu starobního důchodu pouze tehdy, jestliže dotyčná osoba bydlela pod dobu šesti let na území jednoho nebo více členských států po dosažení věku padesáti devíti let a pokud má tato osoba bydliště na území jednoho z těchto členských států.

3. Uplatňování nizozemských právních předpisů o obecném pojištění pro vdovy a sirotky

- a) Pro uplatnění čl. 46 odst. 2 nařízení se za doby pojištění získané podle nizozemských právních předpisů o obecném pojištění pro vdovy a sirotky považují také doby před 1. říjnem 1959, během kterých měl pracovník bydliště na území Nizozemska po dosažení věku patnácti let, nebo během nichž, zatímco měl bydliště na území jiného členského státu, byl zaměstnán v Nizozemsku zaměstnavatelem usazeným v této zemi.
- b) Doby, ke kterým se přihlíží na základě písmena a), se nevezmou v úvahu, pokud se časově shodují s dobami pojištění získanými podle právních předpisů jiného státu s ohledem na pozůstalostní důchody.

4. *Uplatňování nizozemských právních předpisů o pojištění pro případ pracovní neschopnosti*

- a) Pro uplatnění čl. 46 odst. 2 nařízení se za doby pojištění získané podle nizozemských právních předpisů o pojištění pro případ pracovní neschopnosti považují také doby zaměstnání nebo doby za takové považované získané v Nizozemsku před 1. červencem 1967.
 - b) Doby, ke kterým se přihlíží na základě písmena a), se považují za doby pojištění získané podle právních předpisů uvedených v čl. 37 odst. 1 nařízení.
-